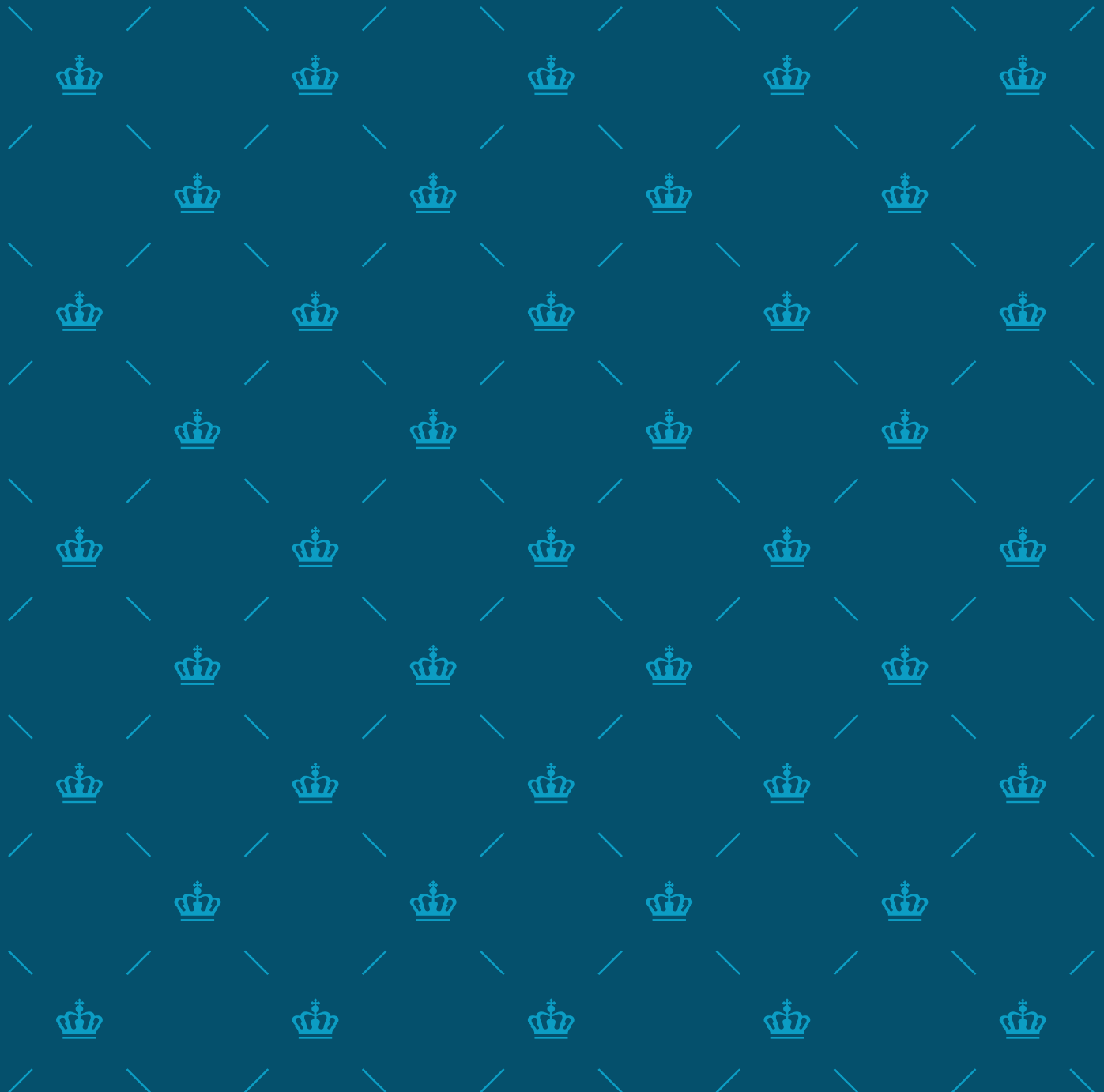

Udlændinge- og
Integrationsministeriet

Vejledning om repatrieringsloven

Vejledning om repatrieringsloven

Integrationskontoret, Udlændinge- og Integrationsministeriet

ISBN 978-87-93396-56-2

© 2019 Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsministeriet
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tlf: 72 26 84 00

E-mail: uim@uim.dk

www.uim.dk

Juli 2019

Udgivelsen kan frit hentes på www.uim.dk

Udlændinge- og Integrationsministeriets udgivelser kan frit citeres med tydelig kilde-
gengivelse

Indholdsfortegnelse

1.0	Baggrund	7
2.0	Formålet med repatrieringsloven	8
3.0	Begrebet repatriering	9
4.0	Repatrieringslovens personkreds	10
	4.1 Flygtninge m.v.	10
	4.2 Familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v.	11
	4.3 Andre familiesammenførte udlændinge	11
	4.4 Danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab	12
	4.5 Udlændinge med opholdstilladelse fra før 1983	13
	4.6 Udlændinge hvis opholdstilladelse er nægtet forlænget eller inddraget	13
	4.7 Andre udlændinge	14
	4.8 Statsborgere i Danmark, Norden, EU- og EØS-lande og Schweiz	14
5.0	Administration	16
	5.1 Vejledning og rådgivning om repatriering.....	16
	5.1.1 Den kommunale vejledningsforpligtelse	16
	5.1.2 Individuel rådgivning.....	17
	5.2 Deltagelse i praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser i hjemlandet	18
	5.3 Vejledning og opkvalificering med henblik på repatriering.....	19
	5.3.1 Tilbud om vejledning og opkvalificering	19
	5.3.2 Refusion for vejledning og opkvalificering.....	19
	5.4 Fravigelse af krav om kontinuerlige virksomhedsrettede tilbud ved deltagelse i tilbud efter repatrieringsloven	20
6.0	Hjælp til repatriering	21
	6.1 Almindelige betingelser for ydelse af repatrieringshjælp	21
	6.1.1 Udlændingens egne midler.....	21
	6.1.2 Tilbagevenden med henblik på varig bopæl.....	22

	6.1.3 Kun repatrieringshjælp én gang.....	23
	6.1.4 Familiesammenførte udlændinge.....	24
	6.1.5. Udlændinge, der repatrierer til et land, hvorfra udlændinge aktuelt meddeles ophold efter udlændingelovens § 7, stk. 3	25
	6.1.6. Garantierklæring om forsørgelse.....	25
	6.2 Rejseudgifter	26
	6.3 Transport af personlige ejendele eller hjælp til køb af bohave.....	26
	6.4 Transport af erhvervsudstyr	26
	6.5 Hjælp til etablering.....	27
	6.6 Indkøb og transport af erhvervsudstyr, der er egnet til at fremme personens beskæftigelsesmuligheder.....	27
	6.7 Sygeforsikring	28
	6.8 Hjælp til behandlingsudgifter	29
	6.9 Medbragt lægeordineret medicin	30
	6.10 Medbragte nødvendige personlige hjælpemidler.....	30
	6.11 Hjælp til udgifter til skolegang.....	31
	6.12 Anskaffelse af nationalitetspas.....	31
7.0	Betingelser for udbetaling af hjælp til repatriering til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab	33
	7.1 Betinget løsning.....	33
	7.2 Ubetinget løsning	34
	7.3 Forlængelse af fristen for at indgive ansøgning om ubetinget løsning	35
8.0	Betaling af boligudgifter ved forberedt repatriering	36
9.0	Tilbagebetaling af hjælp til repatriering	37
	9.1 Udlændinge med fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a	37
	9.2 Danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering ikke løses fra deres danske statsborgerskab.....	38
10.0	Unddragelse af strafforfølgning eller strafuldbyrdelse	39
11.0	Reintegrationsbistand	41
	11.1 Almindelig reintegration.....	41

	11.1.1 Personens egne midler	41
	11.1.2 Personen har haft opholdstilladelse i mindst fem år.....	42
	11.1.3 Personkredsen	42
	11.2 Supplerende reintegrationsbistand for visse personer	43
	11.3 Mulighed for i særlige tilfælde at genoptage en ansøgning om reintegrationsbistand	44
	11.4 Supplement til pension.....	44
	11.5 Reintegrationsbistandens størrelse.....	45
	11.6 Administrationen af reintegrationsbistand	45
	11.7 Eksempler på beregning af reintegrationsbistand	45
12.0	Retten til at medtage pension ved repatriering	47
	12.1 Personkredsen efter lov om social pension.....	47
	12.1.1 Fravigelse af kravet om dansk indfødsret.....	47
	12.1.2 Fravigelse af bopælskravet	47
	12.2 Pension, der kan medtages	48
	12.3 Ret til pension ved fortrudt repatriering	48
	12.4 Ophør af retten til at medtage pension	48
	12.5 Bilaterale aftaler om social sikring	48
13.0	Ophør af reintegrationsbistand ved unddragelse af strafforfølgning eller straffuldbyrdelse	49
14.0	Indberetning af afgørelser efter repatrieringsloven	50
15.0	Klage	51
16.0	Fortrydelsesret	52
	16.1 Fortrydelsesret efter udlændingeloven.....	52
	16.2 Procedure ved benyttelse af fortrydelsesretten	54
	16.3 Ansøgning om kontanthjælp ved fortrudt repatriering	54
17.0	Refusion, resultattilskud og skattebetingelser	56
18.0	Modregning af gæld til det offentlige	57
	18.1 Generelt om adgangen til at foretage modregning.....	57

18.2 Modregning i ydelser efter repatrieringsloven	57
18.3 Klageadgang	58

19.0

Bilagsoversigt

59

1.0 Baggrund

Repatrieringsloven indeholder en regulering af herboende personers muligheder for at opnå økonomisk støtte og rådgivning i forbindelse med frivillig tilbagevenden til personens hjemland eller tidligere opholdsland.

Repatrieringsordningen er gennem årene blevet styrket adskillige gange.

Med virkning fra 1. juli 2017 blev der f.eks. dæmmet op for misbrug af ordningen ved indførelse af et absolut tilbagebetalingskrav ved fortrudt repatriering, og fra den 1. juli 2018 blev der indført en forpligtelse for kommunerne til ved alle samtaler i integrations- og beskæftigelsesindsatsen at vejlede personer omfattet af repatrieringsloven om mulighederne for repatriering med støtte efter repatrieringsloven.

Senest er repatrieringsloven med virkning fra 1. marts 2019 ændret, så der kan ydes økonomisk støtte til personer, der frivilligt ønsker at repatriere til et land, hvor sikkerhedssituationen er af en sådan karakter, at der aktuelt er mulighed for at få midlertidig opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Endvidere er danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, omfattet af repatrieringsloven.

Derudover har kommunerne mulighed for at kunne tilbyde vejledning og opkvalificering i Danmark til alle personer i målgruppen for repatriering, hvor det vurderes relevant med henblik på at kunne understøtte eller forberede tilbagevenden til hjemlandet eller et tidligere opholdsland. Kommunerne skal også fremover – som en fast del af hver enkelt kommunes beskæftigelsesplan – beskrive, hvordan kommunen arbejder med rådgivning og information om repatriering. Formålet er at skabe større lokalpolitisk og administrativt fokus på kommunernes arbejde med repatrieringsindsatsen. Denne ændring er foretaget i lov om organisering og understøttelse af beskæftigelsesindsatsen og vil derfor ikke blive behandlet nærmere i denne vejledning til repatrieringsloven.

I det følgende vil det nærmere indhold af repatrieringsloven blive gennemgået. Andre bestemmelser, som er relevante for behandlingen af sager efter repatrieringsloven, vil tillige blive beskrevet. Herudover indeholder bilag 1 – 5 fortolkningsbidrag til enkelte bestemmelser i repatrieringsloven, oplysningsskema til brug for ansøgning samt liste over lande, som Danmark har bilaterale aftaler om social sikring med.

2.0 Formålet med repatrieringsloven

Formålet med repatrieringsloven er at give personer det bedst mulige grundlag for at tage stilling til og eventuelt træffe beslutning om repatriering samt at støtte repatriering økonomisk. Loven har endvidere til formål at styrke den enkelte persons forudsætninger og muligheder for at repatriere.

Repatrieringsindsatsen skal ses i tilknytning til den integrationsindsats, der ydes over for nyankomne personer. Et vellykket integrationsforløb, hvor en person har bevaret sin handleevne, ansvarlighed og engagement i arbejde, uddannelse og fritid, danner et godt udgangspunkt for en tilbagevenden til hjemlandet eller et tidligere opholdsland. Repatriering kan desuden være et gunstigt alternativ til herboende personer, der er dårligt integrerede i det danske samfund, og for hvem repatriering derfor kan udgøre en mulighed for at etablere en bedre tilværelse i hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Videre skal repatriering ses i sammenhæng med det forhold, at flygtninge og familiesammenførte til flygtninge som udgangspunkt har midlertidigt ophold i Danmark. En samtale om muligheden for repatriering kan bidrage til at styrke kendskabet til mulighederne i medfør af repatrieringsordningen, herunder i tilfælde hvor en opholdstilladelse inddrages eller nægtes forlænget.

Herudover giver repatrieringsloven danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der ønsker at repatriere til deres andet hjemland eller tidligere opholdsland, mulighed for at modtage støtte til repatriering under forudsætning af, at de løses fra deres danske statsborgerskab.

På Udlændinge- og Integrationsministeriets puljeportal uim.dk/puljer udmeldes med jævne mellemrum puljer, hvor kommuner, organisationer m.v. kan søge støtte til indsatser, der understøtter repatriering, f.eks. øget information om repatrieringsmuligheder, herunder informationskampagner for kommunale sagsbehandlere samt individuel rådgivning af herboende personer, som ønsker at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland.

3.0 Begrebet repatriering

Lovens definition i § 2 svarer til den almindelige internationale forståelse af begrebet. Der er tale om repatriering, hvis en tilbagevenden sker på frivilligt grundlag og med det formål at tage varig bopæl i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det har ikke betydning for vurderingen af, hvorvidt der er tale om frivillig repatriering, at den pågældende udlænding hellere – såfremt det var muligt – ville være blevet i Danmark. En person, der ønsker at tage midlertidigt ophold i hjemlandet, vil derfor ikke kunne få økonomisk støtte efter loven.

Et hjemland er det land, hvor en person er født, eller hvortil den pågældende har statsborgerskabsmæssig tilknytning.

I tilfælde hvor en udlænding ikke har statsborgerskab i det land, som den pågældende ønsker at repatriere til, er det en betingelse for at kunne få repatrieringsstøtte, at der er tale om et tidligere opholdsland, herunder at den pågældende person i minimum tre år, forud for indrejsen i Danmark, har haft lovlig bopæl i det pågældende land.

For statsløse er det en betingelse, at den pågældende har haft et ophold af mere permanent karakter i landet, som der ønskes repatriering til. Både for statsløse udlændinge og udlændinge med statsborgerskab i et andet land er det en betingelse, at den pågældende udlænding har mulighed for at tage bopæl i det tidligere opholdsland igen, samt at den pågældende kan få en opholdstilladelse, der er gyldig i minimum to år med mulighed for forlængelse.

4.0 Repatrieringslovens personkreds

Repatrieringslovens personkreds er fastlagt i lovens § 3 og omfatter flygtninge m.v., familiesammenførte til flygtninge m.v. og andre familiesammenførte udlændinge, jf. bestemmelsens stk. 2-4, og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab. Loven omfatter endvidere udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, som gjaldt før udlændingeloven af 1983, jf. lov nr. 226 af 8. juni 1983, eller som er født her i landet som efterkommere af disse, jf. lovens § 3, stk. 1.

Herudover er udlændinge, hvis opholdstilladelse er nægtet forlænget eller inddraget efter udlændingelovens § 11, stk. 2, eller § 19, stk. 1, omfattet af repatrieringsloven indtil udløbet af den fastsatte udrejsefrist, jf. § 3, stk. 5.

Personer med opholdstilladelse på andet grundlag kan ansøge om at blive anset som omfattet af repatrieringsloven, jf. bestemmelsens stk. 7.

Danske statsborgere, der alene har dansk statsborgerskab, nordiske statsborgere samt statsborgere fra EU, EØS og Schweiz er ikke omfattet af repatrieringsloven og kan derfor ikke modtage støtte. Endvidere er udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbebrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v., ikke omfattet af repatrieringsloven og kan således heller ikke modtage støtte.

Loven omfatter kun de udlændinge, der er blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark. Asylansøgere kan derfor ikke få hjælp til repatriering. Spørgsmålet om økonomisk støtte til asylansøgere er reguleret i udlændingelovens § 43 a og § 43 b, hvortil der henvises.

En ansøgning om repatriering omfatter tillige umyndige børn, der følger den repatrierende person. Det vil sige børn, som den repatrierende har forældremyndighed over, og som bosætter sig sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold der.

4.1 Flygtninge m.v.

Repatrieringsloven omfatter for det første flygtninge m.v., jf. § 3, stk. 2. Denne gruppe omfatter udlændinge med opholdstilladelse efter:

- 1) udlændingelovens §§ 7 eller 8, (flygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus, udlændinge med midlertidigt ophold og kvoteflygtninge),
- 2) udlændingelovens § 9 b, (udlændinge med humanitær opholdstilladelse),
- 3) udlændingelovens § 9 c, stk. 1, (opholdstilladelse af ganske særlige grunde) i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b,
- 4) udlændingelovens § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller
- 5) udlændingelovens § 9 e (udlændinge fra Kosovo, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgi-

vet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 1, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet).

Der stilles ikke krav om, at opholdet her i landet skal have haft en vis varighed, for at der kan ydes hjælp til repatriering til flygtninge m.v., jf. dog afsnit 6.1.5 om repatriering til et land, hvortil der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, som følge af udsendeshindringer, er umiddelbart omfattet af lovens § 3, stk. 2, nr. 4, og kan dermed få hjælp til repatriering.

Hvis en udlænding med midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, som følge af udsendeshindringer ansøger om økonomisk støtte til repatriering, skal opholdskommunen imidlertid underrette udlændingemyndighederne om ansøgningen om hjælp efter repatrieringsloven med henblik på, at udlændingemyndighederne kan tage stilling til, om den pågældendes opholdstilladelse eventuelt skal inddrages. Ansøgningen om hjælp til repatriering skal behandles, uanset at udlændingemyndighederne efterfølgende inddrager opholdstilladelsen. Hvis udlændingens opholdstilladelse inddrages, vil den pågældende ikke have fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a.

En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, hvorefter opholdstilladelsen ikke kan forlænges ud over det fyldte 18. år, er ligeledes omfattet af den personkreds, der kan modtage støtte efter repatrieringsloven, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 2, nr. 4. Den pågældende er således omfattet af repatrieringslovens personkreds frem til opholdstilladelsens udløb, dvs. til den pågældende fylder 18 år. Herefter vil den pågældende udlænding ikke længere være i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse og dermed ikke være omfattet af repatrieringslovens personkreds, medmindre vedkommende erhverver en ny opholdstilladelse, som falder ind under repatrieringslovens § 3. Ansøgning om hjælp til repatriering skal derfor indgives til kommunalbestyrelsen i bopælskommunen, mens udlændingen stadig har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, dvs. inden det fyldte 18. år. Efter det fyldte 18. år vil den pågældende kun kunne modtage hjælp til repatriering, hvis han eller hun meddeles opholdstilladelse på et grundlag omfattet af repatrieringslovens § 3.

Familiesammenførte udlændinge, der efterfølgende har fået et selvstændigt opholdsgrundlag, eksempelvis som flygtninge, regnes til gruppen af flygtninge m.v. Det er således det aktuelle opholdsgrundlag, der er afgørende for vurderingen af gruppen af henholdsvis flygtninge m.v., familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v. samt andre familiesammenførte udlændinge.

4.2 Familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v.

Repatrieringsloven omfatter, jf. § 3, stk. 3, endvidere udlændinge, der er blevet familiesammenført med udlændinge, der er omfattet af ovenstående gruppe af flygtninge m.v., jf. lovens § 3, stk. 2. Det drejer sig om udlændinge, der – på grund af en sådan familiemæssig tilknytning – har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1.

Der stilles heller ikke for denne personkreds krav om, at opholdet her i landet skal have haft en vis varighed, for at der kan ydes hjælp til repatriering.

4.3 Andre familiesammenførte udlændinge

Repatrieringsloven omfatter efter § 3, stk. 4, desuden andre familiesammenførte udlændinge, der har haft opholdstilladelse her i landet i mindst fem år, og som har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person, der ikke er omfattet af gruppen af flygtninge m.v., jf. lovens § 3, stk. 2. Denne gruppe omfatter udlændinge, der er familiesammenført med

eksempelvis danske statsborgere. Udlændingen skal opfylde kravet om fem års opholdstilladelse på tidspunktet, hvor ansøgningen om repatriering bliver indgivet.

I denne forbindelse regnes en udlændings opholdstilladelse fra den pågældendes meddelelse af opholdstilladelse i Danmark. Det bemærkes, at hvis en kommunalbestyrelse mistænker en udlænding for ikke reelt at være bosiddende i Danmark, skal kommunalbestyrelsen kontakte Udlændingestyrelsen med henblik på en vurdering af, hvorvidt der skal træffes afgørelse om bortfald af den pågældendes opholdstilladelse. I tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, anses det for godtgjort, at den pågældende ikke har opgivet sin bopæl i Danmark, uanset om kommunalbestyrelsen af egen drift i folkeregistret har registreret den pågældende for udrejst af Danmark.

Det er endvidere en betingelse, at udlændingen på tidspunktet for ansøgningen om repatriering har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1. Det kan dog ikke kræves, at udlændingen gennem hele den forudgående femårige periode har haft netop et af disse opholdsgrundlag. Udlændingen kan således godt have skiftet opholdsgrundlag i løbet af den femårige periode, og det er alene det aktuelle opholdsgrundlag, der er afgørende for, om den pågældende udlænding er omfattet af personkredsen.

Mindreårige børn, der repatrierer sammen med en eller begge forældre omfattet af § 3, stk. 4, er dog ikke underlagt et tidsmæssigt opholdskrav. Det følger således af bemærkningerne til L 189 af 2. februar 1994, at børn under 18 år – uanset varigheden af deres ophold her i landet – er omfattet af repatrieringsordningen, når de repatrierer sammen med en eller begge forældre, såfremt forælderen eller forældrene opfylder betingelserne i repatrieringslovens § 3, stk. 4. De mindreårige børn er dog alene omfattet, såfremt de har en gyldig opholdstilladelse i Danmark. Mindreårige børn, der alene har dansk statsborgerskab eller er nordiske statsborgere eller statsborgere fra EU/EØS er ikke omfattet, ligesom børn, der er omfattet af EU-reglerne om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v., ikke er omfattet af repatrieringsordningen.

4.4 Danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab

Repatrieringsloven omfatter efter repatrieringslovens § 3, stk. 1, danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab.

En dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der ønsker at søge om hjælp til repatriering til sit hjemland eller tidligere opholdsland, skal indgive en ansøgning herom til bopælskommunen. Såfremt vedkommende opfylder betingelserne for at få hjælp efter repatrieringsloven, vil den pågældende få tilsagn om repatrieringsstøtte betinget af, at den pågældende inden en frist på to måneder ansøger om betinget løsnings fra sit danske statsborgerskab. De nærmere betingelser for udbetaling af repatrieringsstøtten vil fremgå af tilsagnet fra kommunen, herunder at den pågældende inden for en frist på op til 24 måneder skal løses ubetinget fra sit danske statsborgerskab.

Det er et krav, at den pågældende på ansøgningstidspunktet har dansk statsborgerskab og et andet statsborgerskab og fremlægger dokumentation herfor f.eks. i form af et gyldigt pas. Der er imidlertid ikke nogle tidsmæssige krav til, hvornår den pågældende har opnået det danske eller det andet statsborgerskab. Der kan således være tale om et andet statsborgerskab, som den pågældende har opnået efter, at vedkommende er blevet dansk statsborger, ligesom der kan være tale om statsborgerskab i et land, som den pågældende ikke tidligere har opholdt sig i.

Det bemærkes, at repatrieringsloven ikke gælder for personer, der er statsborgere i de nordiske lande, et land, som er tilsluttet Den Europæiske Union (EU) eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EØS), jf. herved lovens § 3, stk. 6. Det betyder, at en person, der ud over at være dansk statsborger alene er statsborger i et af de førnævnte lande, ikke er omfattet af repatrieringsloven.

En ansøgning om løsning fra dansk statsborgerskab i medfør af § 9 i indfødsretsloven indgives til Udlændinge- og Integrationsministeriet. I det den pågældende person på ansøgningstidspunktet har bopæl i Danmark, er det en betingelse for løsning, at den pågældende kan påvise et legitimt behov for at blive løst. Et ønske om at forlade Danmark med henblik på at repatriere til sit andet hjemland eller et tidligere opholdsland vil som udgangspunkt udgøre et legitimt behov for løsning fra det danske statsborgerskab.

En dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der er forælder til et mindreårigt barn, der er omfattet af ansøgningen om repatriering, vil samtidig skulle søge om betinget og efterfølgende ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab på vegne af dette barn. Forældremyndighedsindehaveren eller forældremyndighedsindehaverne skal i den forbindelse underskrive ansøgningen om løsning, ligesom barnet, hvis det er fyldt 12 år, skal høres over ansøgningen om løsning. Kravet om løsning fra det danske statsborgerskab gælder også børn, der er født i perioden fra en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab får endeligt tilsagn fra kommunen om hjælp til repatriering og frem til den pågældende løses endeligt fra det danske statsborgerskab og dermed får udbetalt den resterende del af hjælp til repatriering.

Det henvises til afsnit 7.0 vedr. udbetaling af hjælp til repatriering til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab.

4.5 Udlændinge med opholdstilladelse fra før 1983

Repatrieringsloven omfatter desuden udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, som gjaldt før udlændingeloven af 1983, jf. lov nr. 226 af 8. juni 1983, eller som er født her i landet som efterkommere af disse, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 1. Det gælder blandt andet de såkaldte tidligere gæstearbejdere og andre udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark før udlændingeloven af 1983, og udlændinge, som er født her i landet som efterkommere af disse.

4.6 Udlændinge hvis opholdstilladelse er nægtet forlænget eller inddraget

Det fremgår af repatrieringslovens § 3, stk. 5, at en udlænding, hvis opholdstilladelse er nægtet forlænget eller inddraget efter udlændingelovens § 11, stk. 2, eller § 19, stk. 1, er omfattet af repatrieringsloven indtil udløbet af den fastsatte udrejsefrist. Det betyder, at såfremt den pågældende søger om hjælp efter repatrieringsloven inden udløbet af udrejsefristen, er han eller hun omfattet af loven.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at bestemmelsen har til formål at øge incitamentet til at rejse frivilligt tilbage til hjemlandet. Det bemærkes i den forbindelse, at mange udlændinge således ikke overvejer repatriering, før de har opbrugt alle muligheder for at bevare deres opholdstilladelse.

I det en udlænding, der har fået nægtet forlænget eller inddraget sin opholdstilladelse, kun er omfattet af repatrieringsloven frem til udløbet af udrejsefristen, kræver disse sager en forholdsvis hurtig sagsbehandling. Det kan derfor være hensigtsmæssigt at starte sagen i kommunen inden, at den pågældende har modtaget vejledning hos f.eks. Dansk Flygtningehjælp, med henblik på at ansøgningen kan registreres som indgivet inden udløbet af udrejsefristen.

Det har ikke betydning for vurderingen af, hvorvidt der er tale om frivillig repatriering efter repatrieringslovens § 2, at den pågældende udlænding hellere – såfremt det var muligt – ville være blevet i Danmark. Betingelsen om, at repatriering skal ske frivilligt og efter eget ønske har til formål at sikre, at en udlænding – der i øvrigt har en gyldig opholdstilladelse i Danmark – ikke står i en situation, hvor vedkommende føler sig presset til at repatriere.

4.7 Andre udlændinge

Efter repatrieringslovens § 3, stk. 7, kan udlændinge, som har opholdstilladelse på et andet grundlag end nævnt i repatrieringslovens § 3, stk. 2-4, ansøge om at blive anset for omfattet af loven. Udlændinge- og integrationsministeren træffer beslutning om, hvorvidt udlændingen kan anses for omfattet af loven.

Bestemmelsen i § 3, stk. 7, er indsat med henblik på at sikre, at der kan ydes hjælp til repatriering til andre udlændinge end dem, der uden videre er omfattet af loven, hvis der efter en konkret vurdering må antages at være behov herfor.

Ved ansøgninger efter repatrieringslovens § 3, stk. 7, lægger Udlændinge- og Integrationsministeriet som udgangspunkt vægt på, om den pågældende udlænding har haft opholdstilladelse i mindst fem år (svarende til det krav til opholdstid, der stilles til familiesammenførte udlændinge til andre end flygtninge m.v., jf. repatrieringslovens § 3, stk. 4), og om vedkommende er meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold eller er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Er opholdstilladelsen betinget af, at den pågældende udlænding er i beskæftigelse eller er selvforsørgende med den konsekvens, at opholdstilladelsen kan inddrages eller nægtes forlænget, hvis den pågældende udlænding ikke længere er i beskæftigelse eller er selvforsørgende, kan den pågældende som hovedregel ikke anses for omfattet af repatrieringsloven.

Afgørelsen beror på en konkret og individuel vurdering, hvorfor angivelsen af kriterier ikke er udtømmende. Såfremt der foreligger andre ganske særlige omstændigheder, vil udlændingen således efter en konkret og individuel vurdering kunne anses for omfattet af repatrieringsloven. Se nærmere i bilag 1.

I forbindelse med en ansøgning om at blive omfattet af repatrieringsloven kan udlændingen samtidig ansøge om at fortrydelsesretten gælder, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 1, nr. 7. En sådan ansøgning vil f.eks. kunne imødekommes over for udlændinge, der har fået en opholdstilladelse inden udlændingeloven af 1983, og som svarer til de i udlændingelovens § 17 a opregnede opholdstilladelseskategorier – det vil sige som flygtning m.v. eller som familiesammenført til flygtninge m.v.

En ansøgning til Udlændinge- og Integrationsministeriet om at blive anset for omfattet af repatrieringsloven skal indeholde oplysninger om udlændingens navn, cpr-nummer og PID-nummer, oplysninger om samt dokumentation for udlændingens aktuelle opholdsgrundlag, dato for udlændingens indrejse i Danmark samt dato for, hvornår udlændingen eventuelt blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Såfremt der ansøges på vegne af en udlænding, skal ansøgningen tillige indeholde en underskrevet fuldmagt fra den pågældende udlænding.

4.8 Statsborgere i Danmark, Norden, EU- og EØS-lande og Schweiz

Danske statsborgere, der alene har dansk statsborgerskab, kan ikke modtage repatrieringshjælp efter repatrieringsloven. Dette gælder, uanset om de pågældende – forud for erhvervelse af dansk statsborgerskab – har tilhørt den personkreds, der er omfattet af loven.

Imidlertid er personer med dansk og et andet statsborgerskab (dobbelts statsborgerskab) omfattet af repatrieringsloven, hvis de i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab. Der henvises til afsnit 4.4.

Repatrieringsloven gælder ikke for personer, der er statsborgere i de nordiske lande eller et land, som er tilsluttet Den Europæiske Union (EU) eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EØS), jf. herved lovens § 3, stk. 6.

Endelig er personer, der er omfattet af EU's regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v., ikke omfattet af repatrieringsloven. Denne gruppe omfatter visse familiemedlemmer (uanset statsborgerskab) til statsborgere fra EU- eller EØS-lande, som efter EU-reglerne eller EØS-aftalen har lovligt ophold i landet i forbindelse med erhverv, erhvervskompetencegivende uddannelse, som modtagere af pension m.v. eller som selvforsørgende i øvrigt, jf. bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2011 om ophold i Danmark for personer, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen).

Schweiz har indgået en lang række bilaterale aftaler med EU og medlemsstaterne, som bl.a. omfatter ret til fri bevægelighed. Statsborgere fra Schweiz sidestilles derfor med unionsborgere i relation til EU-opholdsbekendtgørelsens regler.

Personer med statsborgerskab i et af følgende lande kan dermed ikke modtage hjælp til repatriering: (i parentes angives tilhørsforholdet): Belgien (EU), Bulgarien (EU), Cypern (EU), Danmark (DK), Estland (EU), Finland (Norden/EU), Frankrig (EU), Grækenland (EU), Irland (EU), Island (Norden/EØS), Italien (EU), Kroatien (EU), Letland (EU), Liechtenstein (EØS), Litauen (EU), Luxembourg (EU), Malta (EU), Nederlandene (EU), Norge (Norden/EØS), Polen (EU), Portugal (EU), Rumænien (EU), Schweiz, Slovakiet (EU), Slovenien (EU), Spanien (EU), Storbritannien (EU)¹, Sverige (Norden/EU), Tjekkiet (EU), Tyskland (EU), Ungarn (EU) og Østrig (EU).

Følgende familiemedlemmer til en EU/EØS-borger/schweizisk statsborger med lovligt ophold i Danmark er – uanset statsborgerskab – ikke omfattet af repatrieringsloven:

- ægtefæller, registrerede partnere og faste samlever,
- direkte efterkommere under 21 år (det vil sige børn, børnebørn m.fl.) enten af en EU/EØS-borger/schweizisk statsborger eller af dennes ægtefælle/registrerede partner/faste samlever,
- direkte efterkommere over 21 år, enten af en EU/EØS-borger/schweizisk statsborger eller af dennes ægtefælle/registrerede partner/ faste samlever, når de forsørges af statsborgeren fra et EU/ EØS/Schweiz og/eller dennes ægtefælle/registrerede partner/faste samlever,
- personer, der er beslægtet i opstigende linje (det vil sige forældre, bedsteforældre m.fl.) enten med en EU/EØS-borger eller schweizisk statsborger eller med dennes ægtefælle/registrerede partner/faste samlever, når de forsørges af statsborgeren i EU/EØS/Schweiz eller af dennes ægtefælle/registrerede partner/faste samlever,
- andre familiemedlemmer (det vil sige søskende, fætre, kusiner m.fl.), hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af en EU/EØS-borger eller schweizisk statsborger, eller er optaget i dennes husstand,
- andre familiemedlemmer (uanset statsborgerskab) til en EU/EØS-borger eller schweizisk statsborger eller til dennes ægtefælle, hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at EU/EØS-borgeren/den schweiziske statsborger personligt plejer de pågældende familiemedlemmer.

Danske statsborgere, samt nordiske, EU/EØS og schweiziske statsborgere kan i stedet søge om hjælp til flytning efter lov om aktiv socialpolitik. Det er bl.a. en betingelse for hjælpen, at hverken ansøgeren eller ægtefællen har økonomisk mulighed for at betale udgifterne. Hvis flytningen sker til udlandet, er det en forudsætning for, at kommunen kan yde hjælp hertil, at ansøgeren er statsborger i eller har særlig tilknytning til vedkommende land, eller at ansøgeren er sikret varige arbejdsmuligheder i lande.

¹ Storbritannien besluttede den 29. marts 2017 at udtræde af EU. De nærmere betingelser for britiske statsborgeres rettigheder efter udtræden vil afhænge af betingelserne for udtræden og bilaterale aftaler.

5.0 Administration

En ansøgning om støtte efter repatrieringsloven indgives til bopælskommunen, som træffer afgørelse i sagen. Kommunen udarbejder en skriftlig afgørelse om bevilling eller afslag på støtte til repatriering efter repatrieringsloven. Kommunen har ansvaret for udbetaling af hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 7, mens udbetaling af reintegrationsbistand varetages af Udbetaling Danmark.

Forinden kommunen træffer afgørelse i sagen, skal kommunen sikre sig dokumentation for, at ansøgeren tilhører repatrieringslovens personkreds. Oplysning om en udlændings opholdsgrundlag kan fås hos Udlændingestyrelsen. For så vidt angår danske statsborgere skal den pågældende fremlægge dokumentation for sit andet statsborgerskab f.eks. i form af et gyldigt pas.

En ansøgning om repatriering omfatter tillige umyndige børn, der følger den repatrierende person.

Kommunen skal undersøge, om ansøgeren tidligere har benyttet sig af fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a, og om udlændingen tidligere har modtaget støtte til repatriering, idet der kun kan ydes støtte til repatriering efter repatrieringsloven én gang, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 7. Kommunen skal i den forbindelse indhente de fornødne oplysninger til brug for sagens afgørelse hos Dansk Flygtningehjælp og relevante myndigheder, herunder tidligere opholdskommuner. Tilsvarende skal det undersøges, om en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab tidligere har modtaget hjælp til repatriering.

Kommunen skal endvidere påse, at den repatrierede person anmeldes i folkeregisteret fra det tidspunkt, hvor den pågældende forlader landet. Fastsættelse af tidspunktet for anmeldelse af folkeregisteret er væsentligt, da denne dato udgør skæringstidspunktet for, fra hvornår fristen for fortrydelsesretten løber. Kommunen bør tillige gøre personen opmærksom på, at eventuelle lejemaal m.v. skal opsiges, og i fornødent omfang være behjælpelig hermed.

Det bemærkes, at en ansøgning om støtte efter repatrieringsloven altid bør behandles indenfor en rimelig tidsramme og i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper. Kan kommunen ikke træffe afgørelse inden for en rimelig frist, bør kommunen således underrette den pågældende ansøger om årsagen til, hvorfor afgørelsen trækker ud samt angive en tidsramme for, hvornår afgørelse kan forventes.

5.1 Vejledning og rådgivning om repatriering

5.1.1 Den kommunale vejledningsforpligtelse

Efter integrationslovens § 20 b skal kommunen som led i selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet vejlede udlændinge om mulighederne for repatriering. Det betyder, at udlændinge omfattet af repatrieringslovens personkreds, skal vejledes i forbindelse med alle samtaler, der gennemføres som led i den løbende opfølgning på kontrakten efter integrationsloven.

På beskæftigelsesområdet skal kommunen ved alle samtaler under kontaktforløbet efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og som led i sygedagpengeopfølgningen vejlede om mulighederne for repatriering, jf. bekendtgørelse om en aktiv beskæftigelsesindsats og bekendtgørelse om opfølgning i sygedagpengesager.

Indholdet af den del af samtalen, der vedrører muligheden for repatriering, kan og skal naturligvis tilrettelægges i kommunen, så samtalen er både relevant og tilpasset den enkelt borgers situation.

Kommunerne kan tilgå oplysninger i UdlændingelInformationsPortalen (UIP) om en udlændings opholdsgrundlag. For udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, der gjaldt før udlændingeloven af 1983, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 1, 2. pkt, vil der være tilfælde, hvor der ikke er oplysninger

om en persons opholdsgrundlag i UIP'en. Ligesom det for så vidt angår efterkommere af denne gruppe ikke vil fremgå direkte af UIP'en, at der er tale om en efterkommer af en person, der kom til Danmark efter regler, der gjaldt før udlændingeloven af 1983. I sådanne tilfælde skal kommunen vejlede om muligheden for repatriering, hvis den har kendskab til, at der er tale om en person inden for denne målgruppe.

Der findes ikke registre over danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab. I disse tilfælde skal kommunen tilsvarende, når kommunen har kendskab til, at en dansk statsborger har dobbelt statsborgerskab, vejlede den pågældende om muligheden for repatriering.

Herudover skal kommunen vejlede om repatriering, når der i øvrigt er anledning hertil, jf. repatrieringslovens § 5.

I tilfælde af, at en person udtrykker ønske om at vende tilbage til sit hjemland eller tidligere opholdsland, kan den kommunale sagsbehandler henvise vedkommende til Dansk Flygtningehjælp med henblik på at få individuel og uddybende rådgivning om mulighederne for at vende hjem. Kommunen kan være borgeren behjælpelig med at udfylde det oplysningsskema, som ansøgerne skal indsende til Dansk Flygtningehjælp forud for den individuelle rådgivning.

5.1.2 Individuel rådgivning

Efter repatrieringslovens § 4, stk. 1, har Udlændinge- og Integrationsministeriet ansvaret for den individuelle rådgivning af personer, som udtrykker ønske om at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland. Udlændinge- og Integrationsministeriet varetager tillige den generelle informationsindsats vedrørende repatriering. Ministeriet har således det overordnede myndighedsansvar for den individuelle rådgivning og for informationsindsatsen, men efter lovens § 4, stk. 2, er der mulighed for, at opgaverne kan overlades til Dansk Flygtningehjælp eller til en eller flere myndigheder, organisationer eller foreninger m.v.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har – foreløbigt indtil udgangen af 2021 – overladt opgaven om den individuelle rådgivning om repatriering til Dansk Flygtningehjælp. Rådgivningen omfatter vejledning om mulighederne for hjælp i repatrieringsloven, lov om social pension og andre relevante love, og om de konsekvenser, som repatrieringen har for opholdsgrundlaget i Danmark, herunder om muligheden for at fortryde repatrieringen inden en vis periode. Rådgivningen omfatter videre indhentning af oplysninger om økonomiske, sociale, sikkerhedsmæssige og politiske forhold i oprindelseslandet. Oplysninger om lokale hjælpeprogrammer for hjemvendte statsborgere er også relevante i forberedelsen til repatrieringen.

Beslutningen om at repatriere kan være vanskelig og kræver, at personen får oplysninger om situationen i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. I løbet af opholdet i Danmark kan både personens forhold og forholdene i hjemlandet forandres, og det er derfor væsentligt for personen at modtage opdaterede oplysninger om hjemlandets samfundsforhold. Dansk Flygtningehjælp varetager rådgivningen om hjemlandets forhold og kan desuden formidle kontakt til netværksgrupper for den pågældende nationalitet.

Hvis en udlænding ønsker rådgivning hos Dansk Flygtningehjælp, kan vedkommende rette telefonisk henvendelse på hverdage mellem kl. 9 og 16 på telefon 33 73 50 00 (dansk og engelsk, bosnisk, serbisk, kroatisk, arabisk og kurdisk (sorani)). Personlige henvendelser kan ske mellem kl. 9 og 15 på Dansk Flygtningehjælps hovedkontor i København. Henvendelser på mail besvares løbende på adressen atvendehjem@drc.ngo. Personen skal også udfylde et oplysningsskema, der fås ved henvendelse i Dansk Flygtningehjælp (skemaet er optaget som bilag 5). Skemaet ligger også på Dansk Flygtningehjælps hjemmeside om repatriering "atvendehjem.dk" samt på Dansk Flygtningehjælps hovedside www.flygtning.dk/atvendehjem, hvor der ligeledes findes relevant materiale for sagsbehandlere. Når det udfyldte skema er modtaget i Dansk Flygtningehjælp, undersøges vedkommendes rettigheder, hvorefter pågældende inviteres til en samtale.

Dansk Flygtningehjælp rådgiver om fremskaffelse af rejsedokumenter og om den praktiske organisering af rejsen samt fragt af personlige ejendele og erhvervsudstyr. De praktiske foranstaltninger foregår i samarbejde mellem den kommunale sagsbehandler og personen selv.

5.2 Deltagelse i praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser i hjemlandet

Efter reglerne i lov om aktiv socialpolitik, lov om sygedagpenge og lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. kan personer, der opholder sig i udlandet, som udgangspunkt ikke få hjælp til forsørgelse. Efter repatrieringslovens § 6 er der imidlertid mulighed for efter ansøgning at medtage hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik, lov om sygedagpenge eller lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., hvis personen deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at træffe beslutning om repatriering. Muligheden for at deltage i praktik m.v. i hjemlandet kan bidrage til, at personen senere kan træffe en kvalificeret beslutning om at repatriere. Det er en betingelse for at medtage hjælp til forsørgelse, at opholdet sker som led i et forløb eller et projekt, der er planlagt af en myndighed eller en organisation.

For så vidt angår muligheden for at medtage sygedagpenge efter lov om sygedagpenge, skal det bemærkes, at uanset opholdet i udlandet skal sygedagpengelovens øvrige betingelser fortsat være opfyldt. Det er således en betingelse for at modtage sygedagpenge under en rekognosceringsrejse, praktik eller uddannelsesforløb, at personen vurderes under hele opholdet at ville være uarbejdsdygtig på grund af egen sygdom, og at personen ikke ved at deltage i rejsen f.eks. forhaler sin helbredelse. Det forudsættes ligeledes, at kommunen sikrer, at der kan ske opfølgning under opholdet. Kommunen kan eksempelvis aftale med den sygemeldte, hvordan opfølgningen kan tilrettelægges under opholdet. Det fremgår således af § 27 i bekendtgørelse nr. 1791 af 27. december 2018, at der, til personer, der er uarbejdsdygtige på grund af sygdom, og hvor der efter § 6 i repatrieringsloven er givet tilladelse til deltagelse i praktik eller uddannelsesforløb i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, i en periode på op til 8 uger kan ydes sygedagpenge under deltagelsen.

Det fremgår af repatrieringslovens § 6, at kommunalbestyrelsen ved vurderingen af ansøgningen skal indhente en udtalelse om opholdets karakter fra Udlændinge- og Integrationsministeriet eller den organisation, som ministeriet har overladt rådgivningsopgaven til, dvs. for tiden Dansk Flygtningehjælp. Udtalelsen skal navnlig afgives til brug for kommunalbestyrelsens vurdering af, om praktikopholdet, uddannelsesforløbet eller rekognosceringsrejsen er egnet til at forberede personens repatriering, og om opholdet er planlagt af en myndighed eller organisation på tilstrækkelig professionel vis. Det bemærkes i den forbindelse, at også personer, som ikke modtager forsørgelsesydelse fra kommunen, kan modtage rådgivning om rekognosceringsrejser.

Bestemmelsen giver kun mulighed for at træffe beslutning om at yde hjælp til forsørgelse under ophold i udlandet, og der vil eksempelvis ikke kunne ydes hjælp i særlige tilfælde efter kapitel 10 i lov om aktiv socialpolitik.

Der er efter repatrieringslovens § 6 heller ikke mulighed for at yde hjælp til rejseudgifterne i forbindelse med opholdet i hjemlandet. Efter bemærkningerne til L 190 af 25. februar 1999 er der i almindelighed kun mulighed for at yde hjælp til forsørgelse til kortvarige ophold på op til otte uger. Der kan således i almindelighed kun ydes hjælp til forsørgelse til rekognosceringsrejser som led i en eventuel repatrieringsproces af op til otte ugers varighed. Heraf følger omvendt, at kommunalbestyrelsen, såfremt særlige omstændigheder taler herfor, efter en konkret og individuel vurdering kan give tilladelse til længere ophold ud over otte uger. Kommunalbestyrelsen bør ved vurderingen lægge særlig vægt på, om opholdet efter en konkret og individuel vurdering må anses for en væsentlig forudsætning i forhold til en eventuel senere bæredygtig repatriering.

5.3 Vejledning og opkvalificering med henblik på repatriering

5.3.1 Tilbud om vejledning og opkvalificering

Fra den 1. marts 2019 kan kommunerne give tilbud om vejledning og opkvalificering til personer omfattet af repatrieringsloven, når det konkret vurderes at være relevant i forhold til den enkelte persons opholdssituation i Danmark med henblik på at understøtte en sandsynlig repatriering til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Kommunen træffer afgørelse om at give tilbud om vejledning eller opkvalificering på baggrund af de samlede relevante oplysninger om personen, relevansen af et eventuelt konkret kursus i forhold til realistiske arbejds- og erhvervs muligheder i det land, der ønskes repatriering til, personens motivation og afklaring i forhold til repatriering, samt personens eget eventuelle kendskab til og mulighed for arbejds- og erhvervs muligheder i det pågældende land. F.eks. vil et kursus i regnskab kunne være relevant for en person, der ønsker at engagere sig i handel som selvstændig, og et kursus i et håndværk kunne være relevant for en person, der ønsker at engagere sig inden for bygnings- og anlægsområdet.

Kommunens tilbud om vejledning og opkvalificering vil kunne omfatte relevante kurser og opkvalificering m.v. af som udgangspunkt få ugers varighed. Der vil f.eks. kunne være tale om kortere kurser i regi af AMU eller lignende. Der vil som udgangspunkt alene kunne tilbydes ét kursus pr. person.

Også en udlænding, hvis opholdstilladelse er nægtet forlænget eller inddraget efter udlændingelovens § 11, stk. 2, eller § 19, stk. 1, kan modtage tilbud om vejledning og opkvalificering, hvis kommunen vurderer, at det er relevant for den pågældende. I sådanne tilfælde kan kommunen allerede på det tidspunkt, hvor den bliver bekendt med, at der er igangsat en sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en udlændings opholdstilladelse eller der er truffet afgørelse i 1. instans om inddragelse eller nægtelse af forlængelse, overveje, om det er relevant at give et tilbud om vejledning og opkvalificering.

Tilbuddet om vejledning og opkvalificering er frivilligt for udlændingen at tage imod, uanset om den pågældende har fået nægtet forlænget eller inddraget sin opholdstilladelse eller i anden sammenhæng modtager vejledning om repatriering. Deltagelse i et opkvalificerende kursus efter repatrieringsloven medfører ikke en pligt til efterfølgende at repatriere, men kommunen skal ved tilbud om opkvalificering konkret vurdere, at der er udsigt til, at den pågældende person vil repatriere.

Muligheden for tilbud om vejledning og opkvalificering gælder for alle personer omfattet af repatrieringsloven.

5.3.2 Refusion for vejledning og opkvalificering

For personer omfattet af integrationslovens regler om et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram vil kommunerne få mulighed for statslig refusion for udgifterne til personer, der deltager i opkvalificerende kurser efter repatrieringslovens § 6 a. Staten vil således refundere 50 pct. af kommunalbestyrelsens udgifter til tilbud om vejledning og opkvalificering inden for det samme årlige rådighedsbeløb, der følger af integrationslovens § 45, stk. 1, der gælder for de øvrige indsatser eller tilbud, der er omfattet af bestemmelsen.

Der er ikke adgang til statslig refusion for personer, der ikke er omfattet af et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram.

5.4 Fravigelse af krav om kontinuerlige virksomhedsrettede tilbud ved deltagelse i tilbud efter repatrieringsloven

Kommunerne har mulighed for at fravige kravet i integrationslovens § 17 a, stk. 1, om en kontinuerlig virksomhedsrettet indsats for de udlændinge, der er omfattet af integrationsloven og som tilbydes vejledning og opkvalificering efter repatrieringsloven, jf. repatrieringslovens § 6 a eller deltagelse i praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser i hjemlandet efter repatrieringslovens § 6, jf. integrationslovens § 17 a, stk. 3. Dette gælder, hvis udlændingens deltagelse i et tilbud efter repatrieringsloven vil betyde, at den pågældende udlænding ikke kan overholde kravene i integrationsloven om en kontinuerlig virksomhedsrettet indsats.

Kommunerne har tillige mulighed for at fravige kravet i § 96 b² i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, om ret og pligt til kontinuerlig aktivering til personer, der modtager uddannelseshjælp eller integrationsydelse efter lov om aktiv socialpolitik, og som er under 30 år uden erhvervskompetencegivende uddannelse (bortset fra integrationsydelsesmodtagere, som er omfattet af selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet), hvis personen deltager i tilbud om vejledning og opkvalificering efter repatrieringslovens § 6 a. Når tilbuddet efter repatrieringslovens § 6 a ophører, vil personen igen skulle deltage i en kontinuerlig indsats efter beskæftigelsesindsatslovens § 96 b, stk. 1.

² Efter 1. januar 2020 fremgår den nævnte bestemmelse af § 105, stk. 5, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

6.0 Hjælp til repatriering

En kommunalbestyrelse kan efter ansøgning yde hjælp til repatriering til en person, der ønsker at vende tilbage til sit hjemland eller tidligere opholdsland, jf. lovens § 7, stk. 1. Kommunalbestyrelsen udarbejder en skriftlig afgørelse om bevilling eller afslag på støtte til repatriering efter repatrieringsloven.

Ansøgningen indgives til den pågældende persons bopælskommune.

En ansøgning om repatriering omfatter tillige umyndige børn, der følger den repatrierende person. Det vil sige børn, som den repatrierende har forældremyndighed over, og som bosætter sig sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold.

De enkelte dele af hjælpen beskrives nedenfor.

Det bemærkes, at i forhold til fastsættelse af de beløb, der ydes i medfør af repatrieringsloven, er det årstallet for personens repatriering, der er afgørende. Træffer en kommunalbestyrelse således afgørelse om hjælp til repatriering i f.eks. december 2018, hvor repatriering finder sted 1. januar 2019 eller senere det år, er det således ydelsesniveauet i 2019, der skal indgå i kommunalbestyrelsens afgørelse.

6.1 Almindelige betingelser for ydelse af repatrieringshjælp

6.1.1 Udlændingens egne midler

Det er en betingelse for at modtage hjælp til repatriering, at personen ikke selv har midler hertil.

Det beror på en konkret vurdering af den enkelte persons forhold, om vedkommende selv har tilstrækkelige midler til repatrieringen, og i hvilket omfang der kan ydes støtte. En families økonomiske forhold vurderes samlet. Vurderingen foretages af bopælskommunen på samme måde som ved ansøgninger om flyttehjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Der skal i den forbindelse lægges vægt på, om omkostningerne kan afholdes af løbende indtægter eller midler, der med rimelighed kan kræves opsparet af løbende indtægter. Der skal derimod ikke tages højde for, hvad en person teoretisk kunne have sparet op. Størrelsen af udgifterne til repatriering skal således sammenholdes med, hvad udlændingen selv råder over.

Personer, der selv har midler til repatriering, kan som udgangspunkt ikke få hjælp til repatriering. Det beror på en konkret vurdering af den enkelte persons forhold, om den pågældende er berettiget til at modtage hjælp efter repatrieringsloven. Kommunalbestyrelsen ser bort fra formuebeløb, herunder i form af kapitalpension, på op til 50.000 kr. for enlige og op til 100.000 kr. for ægtefæller, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 10.

Kommunalbestyrelsen skal ved vurderingen tage udgangspunkt i en konkret vurdering af, hvorvidt tilbagekøbsværdien af pensioner kan bidrage væsentligt til den pågældende persons eller familiens forsørgelse, og kommunalbestyrelsen kan dermed se bort fra mere beskedne pensionsopsparinger, f.eks. hvis tilbagekøbsværdien ikke modsvarer det opsparede beløb.

Kommunalbestyrelsen skal desuden se bort fra visse former for formålsbestemt formue, såsom formue til brug for uddannelse, erstatning for tab af erhvervsevne, godtgørelsen for varigt mén, ydelser for godkendte sociale fonde, stiftelser, foreninger m.v. En eventuel børneopsparing betragtes som børnenes ejendom og indgår ikke i vurderingen af familiens økonomiske forhold.

På baggrund af kommunens vurdering af den pågældende persons formueforhold, træffer kommunen beslutning om, hvorvidt den pågældende kan ydes støtte til repatriering, herunder om der kan ydes hel eller

delvis støtte. Kommunen træffer beslutning om støtte på baggrund af en samlet konkret vurdering af den pågældendes forhold.

Kommunen kan træffe beslutning om, at der skal ske forholdsmæssigt fradrag i repatrieringsstøtten i tilfælde, hvor en person er i besiddelse af formue over den førnævnte beløbsgrænse. Eksempelvis vil en enlig person, som har en formue på 60.000 kr. – dvs. 10.000 kr. mere end hvad der efter reglerne skal ses bort fra for enlige – kunne få udbetalt 10.000 kr. mindre i repatrieringsstøtte, end hvad den pågældende ville være berettiget til, hvis han eller hun ikke havde haft nogen formue.

I et eksempel som nævnte fradrages beløbet i den sidste del af etableringsydelsen efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, der kommer til udbetaling efter et år eller, for de personer, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, efter fortrydelsesfristens udløb. Dette er med til at sikre, at den pågældende person får det bedste grundlag for en holdbar repatriering.

I forhold til vurderingen af et ægtepars samlede formue, hvoraf den ene ægtefælle ikke er berettiget til at modtage hjælp efter repatrieringsloven, skal også de udgifter, der er forbundet med en ægtefælle, der ikke kan modtage støtte efter repatrieringsloven, indgå i kommunens vurdering af parrets samlede formue. Der skal således i formuevurderingen tages hensyn til de udgifter, den ikke-støtteberettigede ægtefælle får i forhold til rejse, transport af ejendele og etablering, ligesom indtægter, herunder i form af eventuel medtagen pension m.v., skal tages med i vurderingen.

6.1.2 Tilbagevenden med henblik på varig bopæl

Det er en betingelse, at personen ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på varig bopæl, jf. repatrieringslovens § 2.

Betingelsen om, at tilbagevenden skal ske med henblik på at tage varig bopæl, indebærer, at der ikke kan ydes hjælp til repatriering, hvis det må antages, at en person alene har til hensigt at opholde sig i hjemlandet eller det tidligere opholdsland i en periode og derefter vende tilbage til Danmark eller flytte til et andet land.

Bestemmelsen indebærer også, at der som altovervejende udgangspunkt ikke kan ydes hjælp til repatriering, hvis den pågældende på tidspunktet for ansøgningens indgivelse allerede opholder sig i sit hjemland eller tidligere opholdsland. Dette gælder også for personer, der midlertidigt opholder sig i deres hjemland eller tidligere opholdsland som led i et afklaringsforløb med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering, og som under opholdet i hjemlandet eller det tidligere opholdsland træffer beslutning om at repatriere. Dette skyldes bl.a. hensynet til at sikre, at beslutningen om repatriering er velovervejet og velfunderet, samt hensynet til planlægningen af repatrieringsforløbet, herunder afvikling af bopæl m.v.

Under helt særlige omstændigheder og efter en konkret vurdering kan det være muligt at indgive en ansøgning om hjælp til repatriering fra hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det er i den forbindelse en betingelse, at den pågældende person kun har opholdt sig i sit hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på et ophold af kortere varighed, samt at den pågældende person fortsat har sin folkeregisteradresse og eventuelle familie i Danmark.

Hvis den pågældende person har opholdt sig i hjemlandet som led i en ferierejse eller lign., er det endvidere en betingelse, at den pågældende person på grund af uforudsete begivenheder ikke kan rejse til Danmark for at indgive en ansøgning om repatriering her i landet, samt at det i det konkrete tilfælde må anses som forholdsmæssigt bebyrdende at pålægge den pågældende person at genindrejse i Danmark med henblik på at indgive en ansøgning om repatriering. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis en person under et ophold i hjemlandet eller det tidligere opholdsland bliver så syg, at vedkommende kun vanskeligt vil kunne gennemføre en rejse til Danmark.

Hvis den pågældende person derimod alene opholder sig i hjemlandet med det formål at undersøge de konkrete muligheder for repatriering, er det endvidere en betingelse, at ansøgeren forud for rekognosceringsrejsens påbegyndelse har truffet beslutning om repatriering betinget af, at erfaringerne fra rekognosceringsrejsen taler derfor. Det er desuden en betingelse, at det efter en konkret vurdering af den pågældendes helbredstilstand må anses for uforholdsmæssigt bebyrdende at pålægge vedkommende at rejse tilbage til Danmark for her at indgive en ansøgning om repatriering.

Betingelsen om "varig bopæl" må anses for at være opfyldt, når kommunalbestyrelsen vurderer, at den pågældende har til hensigt at tage varig bopæl i oprindelseslandet eller det tidligere opholdsland, jf. ovenfor, og at det er muligt for den pågældende at vende tilbage og etablere varig bopæl i landet. Ved vurderingen af, hvorvidt det er muligt for en person at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl, skal kommunalbestyrelsen bl.a. lægge vægt på den pågældende ansøgers viden og oplysninger om forholdene i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, samt pågældende ansøgers egen vurdering af mulighederne for at tage varigt ophold der. Der skal ved vurderingen lægges vægt på, at beslutningen om repatriering er frivillig og ansøgers egen.

Kommunalbestyrelsen kan endvidere inddrage baggrundsoplysninger om den generelle situation i det pågældende land. Baggrundsoplysninger om de generelle forhold i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, som udlændingemyndighederne inddrager i deres sagsbehandling, kan findes på Flytningenævnets hjemmeside www.fln.dk under fanen "Baggrundsoplysninger".

6.1.3 Kun repatrieringshjælp én gang

Der kan efter lovens § 7, stk. 7, kun ydes hjælp til repatriering efter repatrieringsloven én gang. Bestemmelsen indebærer, at en person, der én gang har fået hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 7, ikke på et senere tidspunkt på ny kan modtage hjælp til repatriering efter denne bestemmelse.

Baggrunden for, at personen er vendt tilbage til Danmark efter opholdet i hjemlandet eller det tidligere opholdsland og derefter ønsker at repatriere på ny, er endvidere uden betydning.

En person, der som voksen ønsker at repatriere til sit hjemland eller tidligere opholdsland, er derimod ikke afskåret fra at modtage hjælp hertil, selvom vedkommende som mindreårig som led i sin families repatriering har forsøgt at repatriere. Det er i den forbindelse en betingelse, at den pågældende person var mindreårig, da repatriering blev forsøgt første gang, at vedkommende fortsat var mindreårig på tidspunktet for familiens tilbagevenden til Danmark, og at den pågældende person repatrierede som del af en familie, hvor forældremyndighedsindehaveren/-haverne traf beslutningen om at repatriere.

En person, der som mindreårig efter egen beslutning har ansøgt om og modtaget repatrieringsstøtte, kan derimod ikke på ny modtage hjælp til repatriering. Se nærmere i bilag 2³.

Det er kun hjælp til repatriering, der er bevilget efter repatrieringsloven, der trådte i kraft den 1. januar 2000, der er omfattet af bestemmelsen. Udlændinge, der frem til repatrieringslovens tilblivelse i 2000 har modtaget hjælp til repatriering efter den dagældende lov om social bistand (bistandsloven) eller lov om aktiv socialpolitik kan således godt på ny modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven.

Det forhold, at der kun kan ydes hjælp til repatriering efter repatrieringsloven én gang udelukker ikke, at der på ny ydes reintegrationsbistand efter repatrieringslovens § 10 til en person, der én gang har fået hjælp til repatriering efter § 7 og/eller § 10, og som på ny ønsker at repatriere.

³ Notatet omhandler repatrieringslovens § 7, stk. 5, som nu er ændret til § 7, stk. 7.

6.1.4 Familiesammenførte udlændinge

Der kan som udgangspunkt kun ydes hjælp til repatriering til familiesammenførte udlændinge, hvis den pågældende repatrierer sammen med den person, til hvem den pågældende har den familiemæssige tilknytning, som har dannet grundlag for opholdstilladelsen (referencen), jf. repatrieringslovens § 7, stk. 8.

Det betyder, at referencen senest skal træffe beslutning om at repatriere samtidig med den familiesammenførte udlænding. Kan referencen ikke modtage støtte til repatriering, f.eks. fordi vedkommende er dansk statsborger, skal referencen opgive sin bopæl i Danmark og flytte permanent til den familiesammenførte persons hjemland eller tidligere opholdsland, og senest udrejse samtidig med den familiesammenførte udlænding. Der henvises til bilag 3.⁴

Er referencen vendt permanent tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland forud for den familiesammenførtes beslutning om at repatriere, vil en udlænding, der er omfattet af repatrieringslovens § 3, stk. 3 og 4, herefter ligeledes kunne ydes hjælp til repatriering.

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 9, kan en familiesammenført udlænding dog uanset bestemmelsen i § 7, stk. 8, ydes hjælp til repatriering,

- hvis udlændingen er blevet skilt fra og ikke længere samlever med referencen,
- hvis referencen er død,
- hvis udlændingen som barn er blevet familiesammenført med sine forældre og efter sit fyldte 18. år ønsker at repatriere, eller
- hvis udlændingen har opholdstilladelse på grundlag af en familiemæssig tilknytning til en herboende søn eller datter og er omfattet af repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 4. Det drejer sig om udlændinge, der på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år eller opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af deres helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, jf. forslag nr. L 335 af 27. maj 1993 til lov om ændring af lov om social bistand, lov om social pension og udlændingeloven (hjælp til frivillig repatriering), at børn under 18 år normalt ikke meddeles en selvstændig opholdstilladelse, såfremt de er indrejst og har ophold her i landet sammen med begge eller en af deres forældre, og at disse børn vil være omfattet af ordningen, såfremt forældrene er det. Et barn under 18 år vil således som udgangspunkt være omfattet af repatrieringsordningen, såfremt barnet repatrierer med en forælder, der er omfattet af repatrieringsloven.

Det er ikke en betingelse for at modtage reintegrationsbistand, at den familiesammenførte udlænding repatrierer sammen med referencen, jf. afsnit 11.1.3.

Hvis et ægtepar har truffet beslutning om repatriering, vil der være mulighed for at yde hjælp til repatriering til begge ægtefæller, selvom den ene ægtefælle vender tilbage til hjemlandet noget tid før de øvrige familiemedlemmer med henblik på at forberede familiens samlede tilbagevenden (forskudt repatriering). Dette gælder også, hvis den familiesammenførte ægtefælle repatrierer først.

For begge ægtefæller gælder det, at repatrieringshjælpen som udgangspunkt udbetales ved udrejsen af Danmark til hjemlandet eller det tidligere oprindelsesland. Dette gælder dog ikke udbetaling af hjælp til etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, udbetaling af

⁴ Notatet omhandler repatrieringslovens § 7, stk. 6, som nu er ændret til § 7, stk. 8.

beløb til sygesikring, jf. § 7, stk. 2, nr. 6, udbetaling af udgifter til behandling, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 5, samt udgifter til skolegang, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 9, hvor der kun udbetales en andel af beløbet - ved udrejsen - mens resten af beløbet – for de udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 og 2, udbetales efter fortrydelsesrettens udløb, mens det resterende beløb udbetales 12 måneder efter udrejsen af Danmark for andre udlændinge, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 3.

Det bemærkes i den forbindelse, at en dansk statsborger kan henvises til at søge om flyttehjælp efter de almindelige flytteregler, jf. afsnit 4.8 ovenfor, ligesom vedkommende vil kunne modtage eventuel pension til udlandet efter pensionslovgivningens almindelige regler. Den repatrieringshjælp, som skal udbetales til den udenlandske ægtefælle eller samlever efter lovens § 7, vil kun bestå af etableringsydelsen til vedkommende selv og godtgørelse for omkostningerne ved vedkommendes egen rejse, m.v.

Vedr. repatrieringshjælp til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab henvises der til afsnit 7.

6.1.5. Udlændinge, der repatrierer til et land, hvorfra udlændinge aktuelt meddeles ophold efter udlændingelovens § 7, stk. 3

Repatrieringslovens § 7, stk. 9, omhandler den særlige situation, at en person omfattet af repatrieringslovens målgruppe ønsker at repatriere til et land, hvorfra udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl i Danmark, på baggrund af en konkret asylretlig vurdering aktuelt meddeles midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Midlertidigt ophold efter udlændingelovens § 7, stk. 3, ydes til udlændinge, der flygter fra en situation, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile.

En udlænding, der ønsker at repatriere til et sådant land, skal – uanset den pågældendes opholdsgrundlag – have haft opholdstilladelse i Danmark i mindst 1 år, før den pågældende kan ansøge om hjælp efter repatrieringsloven. Varigheden af en udlændings opholdstilladelse regnes fra den pågældendes meddelelse af opholdstilladelse i Danmark. Mindreårige børn følger den repatrierende forælder og er ikke underlagt et tidsmæssigt opholdskrav.

Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, jf. lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.), at kravet om ét års lovligt opholdstilladelse i Danmark sigter på at modvirke, at personer fra sådanne lande søger mod Danmark alene med henblik på at få udbetalt hjælp til repatriering.

Muligheden for at ansøge om repatriering er rettet mod alle personer omfattet af repatrieringslovens målgruppe, herunder udlændinge som på baggrund af ansøgning efter repatrieringsloven, jf. lovens § 3, stk. 7, bliver omfattet af repatrieringslovens målgruppe.

Det bemærkes, at udlændinge omfattet af lovens § 3, stk. 1, jf. stk. 4, først har mulighed for at ansøge om støtte efter repatrieringsloven, når de har haft opholdstilladelse i Danmark i mindst 5 år. Den pågældende gruppe opfylder dermed allerede kravet om ét års lovligt ophold i Danmark.

6.1.6. Garantierklæring om forsørgelse

I visse tilfælde har referencen i forbindelse med opholdstilladelsen underskrevet en garantierklæring om forsørgelse.

Det bemærkes, at det ikke er muligt for kommunen at inddrive udgifter efter repatrieringsloven, herunder reintegrationsbistand, hos referencen, selvom referencen har underskrevet en garantierklæring om forsørgelse. Det skyldes, at det alene er kommunens eventuelle udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, f.eks. kontanthjælp, integrationsydelse eller hjælp i særlige tilfælde, der kan kræves dækket af garantien. Der er derimod ikke hjemmel i loven til, at garantierklæringen kan dække udgifter efter repatrieringsloven.

6.2 Rejseudgifter

Der kan efter § 7, stk. 2, nr. 1, ydes hjælp til udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Hjælpen omfatter alle transportomkostninger for personen fra bopælen i Danmark til bestemmelsesstedet i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Hjemrejsen skal foretages så billigt som muligt. Det kan være nødvendigt af sikkerheds- og helbredsmæssige årsager, at personen eskorteres af IOM, Dansk Flygtningehjælp eller et familiemedlem. Det er også muligt at dække udgifter til eskorte efter bestemmelsen.

6.3 Transport af personlige ejendele eller hjælp til køb af bohav

Efter § 7, stk. 2, nr. 2, kan der ydes hjælp til udgifter på højst 30.600 kr. (2019-niveau) per person til transport af personlige ejendele eller hjælp til køb af personligt bohav. Den enkelte kan således selv vælge enten at få støtte til transport af personlige ejendele eller en startpakke til køb af bohav for samme beløb, som der kan ydes i transportstøtte.

Både voksne og deres eventuelle børn kan få dækket udgifter til transport af personlige ejendele på højst 30.600 kr. per person eller hjælp til køb af personligt bohav på 30.600 kr. (2019-niveau) Et ægtepar eller en familie kan kombinere valgmuligheden, så f.eks. den ene ægtefælle vælger transport af personlige ejendele, mens den anden ægtefælle vælger at modtage hjælp til køb af bohav.

I de tilfælde, hvor der er ønske om hjælp til transport af personlige ejendele, skal transporten til bestemmelsesstedet ske billigst muligt og kan foregå med skib, tog, lastvogn m.v. Vælges i stedet tilskud til køb af personligt bohav er det ikke en betingelse for udbetalingen, at den pågældende dokumenterer at have udgifter svarende til 30.600 kr. forbundet med køb af nyt bohav i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Der er ikke krav om eftersendelse af dokumentation for køb af nyt bohav.

Beløbet reguleres årligt med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

6.4 Transport af erhvervsudstyr

Der kan efter § 7, stk. 2, nr. 3, tillige ydes hjælp til udgifter til transport af erhvervsudstyr. Der kan ydes støtte på op til 16.124 kr. (2019-niveau) til transport af forskelligt udstyr, der er nødvendigt for personen eller dennes families erhverv i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det er således et krav, at udstyret er nødvendigt i forhold til erhvervet. Hvis begge ægtefæller er erhvervsudøvere, enten i familiens virksomhed eller hver for sig, vil begge ægtefæller kunne modtage støtte til dækning af udgifter til transport af erhvervsudstyr. Støtten til transport af erhvervsudstyr gælder for eksisterende udstyr, dvs. udstyr, som personen allerede er i besiddelse af. Kommunalbestyrelsen skal i forbindelse med vurderingen af ansøgningen om hjælp til transport af erhvervsudstyr overveje, om der er tilstrækkelig sammenhæng mellem nytten af det pågældende udstyr og udgifterne til transport. Der er principielt intet til hinder for at yde støtte til transport af erhvervsudstyr til personer under 18 år, men personens alder har naturligvis betydning for vurderingen om, hvorvidt pågældende har et erhverv.

Beløbet reguleres årligt med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

6.5 Hjælp til etablering

Der kan efter § 7, stk. 2, nr. 4, ydes et kontantbeløb til etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Hjælp til etablering udgør op til 139.274 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og op til 42.476 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år (2019-niveau).

Hjælpen kan anvendes til at dække udgifter ved genetablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland uanset de faktiske etableringsomkostninger i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Der kan således ikke udbetales et mindre beløb i etableringshjælp under henvisning til, at omkostningsniveauet i det pågældende land er lavere end i andre lande. Beløbet kan alene nedsættes, hvis kommunen på baggrund af en konkret vurdering af personens formueforhold har truffet beslutning herom. Der henvises til afsnit 6.1.1.

Beløbet udbetales i to dele, jf. § 7, stk. 3. Ved udrejsen af Danmark til hjemlandet eller det tidligere opholdsland udbetales der indtil 55.709 kr. af de 139.274 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og indtil 16.990 kr. af de 42.476 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år (2019-niveau). For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til etablering efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til etablering 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 4, nr. 2, at den eneste betingelse, der kræves opfyldt, før anden del af etableringsydelsen kan komme til udbetaling, er, at der er forløbet 12 måneder fra udrejsen af Danmark, eller – hvis den pågældende har søgt om forlængelse af fortrydelsesretten – at fortrydelsesretten er udløbet, samt at den pågældende person fortsat opholder sig som repatrieret i sit hjemland eller tidligere opholdsland. Der er ikke i lovteksten fastsat andre betingelser for, at anden del kan udbetales.

Det forhold, at en kommunalbestyrelse med støtte i bestemmelsens forarbejder har aftalt, at personen selv skal rette henvendelse til kommunalbestyrelsen med henblik på udbetaling af anden del af ydelsen, kan ikke i sig selv føre til, at personens krav på og kommunalbestyrelsens pligt til at udbetale anden del af etableringshjælpen bortfalder.

Beløbene reguleres årligt med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i vejledning om regulering af satser efter integrationsloven og repatrieringsloven.

Vedrørende udbetaling af hjælp til etablering efter repatrieringslovens § 7, stk. 3, til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, henvises til afsnit 7.

6.6 Indkøb og transport af erhvervsudstyr, der er egnet til at fremme personens beskæftigelsesmuligheder

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 5, kan kommunalbestyrelsen yde hjælp til udgifter på højst 16.124 kr. (2019-niveau) til køb af erhvervsudstyr, såfremt det efter en konkret vurdering vil være egnet til at fremme personens beskæftigelsesmuligheder i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, samt udgifter til transport af sådant udstyr på op til 20.824 kr. (2019-niveau).

Det er en betingelse for bevilling af hjælp til erhvervsudstyr, at udlændingen fremlægger en erhvervsplan med henblik på at kunne få bevilget støtten, samt at udstyret er egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder. Udstyret vil være egnet til at fremme personens beskæftigelsesmuligheder, hvis der

foreligger en vis sandsynlighed for, at personen vil kunne anvende udstyret erhvervsmæssigt. Der kan derimod ikke stilles krav om, at udlændingen tidligere har beskæftiget sig med det pågældende arbejdsområde, eller at udlændingen skal være i besiddelse af en særlig uddannelse. Sådanne forhold kan imidlertid styrke sandsynligheden for, at udlændingen kan anvende udstyret erhvervsmæssigt.

Kommunalbestyrelsen kan endvidere ikke meddele afslag på en ansøgning under henvisning til, at udstyr af den pågældende art sædvanligvis stilles til rådighed af en arbejdsgiver, idet det afgørende er, om der konkret er grundlag for at antage, at udlændingen vil anvende erhvervsudstyret. At der skal være tale om erhvervsudstyr indebærer, at udstyret skal være egnet til anvendelse ved fremstilling af varer eller tjenesteydelser som – typisk mod betaling – kan komme en bredere kreds af personer til gode. Udstyr, der alene er egnet til privat anvendelse i eget hjem (som f.eks. opvaskemaskine og vaskemaskine), er derfor ikke omfattet af bestemmelsen. Dyr såsom køer og høns kan tillige betragtes som erhvervsudstyr, da disse dyr kan anvendes til at fremstille varer, som kan komme en bredere kreds af personer til gode.

Det er ikke en betingelse, at det pågældende erhvervsudstyr skal anvendes af den enkelte person selv, men den pågældende udlænding skal selv deltage i erhvervet. Der er mulighed for, at flere personer i fællesskab kan modtage støtte til fælles indkøb af erhvervsudstyr.

Såfremt begge ægtefæller i en familie er aktive erhvervsudøvere, enten i familiens virksomhed eller hver for sig, vil begge kunne modtage støtte til dækning af udgifter til køb og transport af erhvervsudstyr.

Der er principielt intet til hinder for at yde støtte til køb og transport af erhvervsudstyr til personer under 18 år, men personens alder har naturligvis betydning for vurderingen om, hvorvidt pågældende har et erhverv.

Beløbet reguleres årligt med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

Kommunalbestyrelsen kan enten selv indkøbe det pågældende udstyr eller betinge støtten af, at der forelægges fornøden dokumentation for indkøbet. Udstyret kan købes i Danmark eller et andet sted, herunder i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Der er imidlertid ikke mulighed for at forudbetale støtten kontant til personen. Hjælpen til erhvervsudstyr kan ikke sættes til et mindre beløb under henvisning til, at omkostningsniveauet i det pågældende land er lavere end i andre lande.

Kommunalbestyrelsen kan tillægge omkostningsniveauet for transporten vægt i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om køb og transport af erhvervsudstyr. Hvis omkostningerne for transport af bestemt udstyr vil være uforholdsmæssigt høje, kan kommunalbestyrelsen nægte at yde hjælpen til køb og transport af udstyret. Det skal imidlertid i denne forbindelse undersøges, om der er mulighed for at indkøbe udstyret i hjemlandet mod fornøden dokumentation.

Erhvervsudstyret er beregnet på anvendelse i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, og støtten vil derfor kunne kræves tilbagebetalt, hvis udstyret ikke anvendes i tilknytning til repatriering, jf. repatrieringslovens § 9.

Beløbet reguleres årligt med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

6.7 Sygeforsikring

Der kan i medfør af repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 6, ydes støtte til udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland til personer, der på tidspunktet for tilbagevenden er fyldt 18 år, hvis der ikke på anden måde er etableret en sådan forsikring, på op til 7.803 kr. pr. år (2019-niveau) i op til fire år, dvs. at hjælpen i alt højst kan udgøre 31.212 kr. pr. person (2019-niveau) over 18 år.

På baggrund af rådgivning fra Dansk Flygtningehjælp fastlægges det, om der er tale om et land, hvor der ikke er et offentligt sygeforsikringsystem, og om det er muligt at tegne en sygeforsikring i det pågældende land, herunder om der er tale om en forsikring, som den repatrierende kan forventes at tegne. Hvis det f.eks. kun er muligt at tegne en meget dyr international forsikring for det pågældende land, vil Dansk Flygtningehjælp rådgive om, at der i det pågældende land kun er mulighed for at tegne en forsikring, der økonomisk ligger over det niveau, den pågældende person med rimelighed kan forventes at tegne.

Dansk Flygtningehjælp vil som led i deres rådgivning endvidere oplyse, om det vurderes at være muligt i det konkrete tilfælde at tegne en forsikring. Der kan f.eks. være tale om et land, hvor det er muligt at tegne en privat forsikring, men hvor forsikringsselskaberne ikke tegner forsikringer for personer over en vis alder eller for personer, der har en sygdomshistorie, som har betydning for, om der kan tegnes en forsikring.

Det er den enkelte person, der på baggrund af sit kendskab til oprindelseslandet eller det tidligere opholdsland er ansvarlig for at tegne sygeforsikringen.

Hjælp til udgifter til sygeforsikring efter § 7, stk. 2, nr. 6, udbetales i to dele, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 4.

Første del af hjælpen, svarende til udgifter til det første år, udbetales ved tilbagevenden. Det er en betingelse for udbetaling af første del af hjælpen, at der fremvises dokumentation for betalt forsikring. I tilfælde, hvor forsikringen kun kan tegnes i forbindelse med ophold i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan første udbetaling ske på baggrund af et tilbud om forsikring.

Anden del af hjælp til udgifter til sygesikring udgøres af den hjælp, kommunalbestyrelsen har bevilget for år to, tre og fire. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring efter fortrydelsesfristens udløb. For andre personer udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Beløbet reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

Vedrørende udbetaling af hjælp til sygeforsikring efter repatrieringslovens § 7, stk. 4, til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, henvises til afsnit 7.

6.8 Hjælp til behandlingsudgifter

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 5, kan kommunalbestyrelsen i stedet for at yde hjælp til udgifter til sygesikring, jf. § 7, stk. 2, nr. 6, når sygeforsikring ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, udbetale 7.803 kr. pr. år i op til fire år med det formål at dække behandlingsudgifter, dvs. i alt højst 31.212 kr. (2019-niveau).

Hjælp efter § 7, stk. 5, kan alene ydes til personer, der er fyldt 18 år på tidspunktet for tilbagevenden.

Da beløbet er beregnet til dækning af fremtidige udgifter til behandling, er det uden betydning, om personen på tidspunktet for repatrieringen har behandlingskrævende sygdomme.

Repatrieringslovens § 7, stk. 5, er subsidiær i forhold til § 7, stk. 2, nr. 6, hvorefter der ydes støtte til udgifter til en sygeforsikring. Det er således kun i lande, som ikke har et offentligt sygesikringsystem, og hvor det ikke er muligt eller hvor der kun meget vanskeligt kan tegnes en sygeforsikring, at bestemmelsen finder anvendelse.

Dansk Flygtningehjælp vil i forbindelse med sin rådgivning oplyse, om der er tale om et land, hvor en sygeforsikring ikke eller kun vanskeligt kan tegnes. Bestemmelsen finder også anvendelse i den situation, hvor det generelt er muligt at tegne en sygeforsikring, men hvor det konkret ikke er muligt for den pågældende person at tegne en forsikring, f.eks. på grund af vedkommendes alder eller sygdomshistorie.

Hjælp til behandlingsudgifter efter 1. pkt., udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til udgifter efter fortrydelsesfristens udløb. For andre personer udbetales den resterende del af hjælp til udgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Der stilles ikke krav om, at personen skal fremlægge dokumentation for afholdte behandlingsudgifter.

Beløbet reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

Vedrørende udbetaling af hjælp til behandlingsudgifter efter repatrieringslovens § 7, stk. 5, til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, henvises der til afsnit 7.

6.9 Medbragt lægeordineret medicin

Der kan i medfør af lovens § 7, stk. 2, nr. 7, dækkes udgifter til nødvendig lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug. Medicinen forudsættes så vidt muligt indkøbt i Danmark inden udrejsen til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Hvis medicinen har begrænset holdbarhed, kan udgifterne til indkøb af medicinen i hjemlandet dog dækkes ved forudbetaling. Det er en betingelse for at dække udgifter til nødvendig lægeordineret medicin, at personen ved en lægeerklæring dokumenterer at have behov for medicinen i den pågældende periode.

6.10 Medbragte nødvendige personlige hjælpemidler

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 8, kan der ydes støtte til udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst et års forbrug eller andre hjælpemidler. Der kan dog højst ydes støtte til udgifter, der beløber sig til op til 6.805 kr. (2019-niveau).

Der er tale om situationer, hvor personen under sit ophold her i landet har brugt hjælpemidler, og hvor det skønnes, at den pågældende person fortsat vil have behov for disse hjælpemidler. Der er tale om personlige hjælpemidler, dvs. engangsartikler, som den pågældende person bruger løbende, f.eks. urinposer, bleer og stomiposer, og om andre hjælpemidler, dvs. hjælpemidler, som alene er udlånt af kommunen og derfor skal tilbageleveres ved udrejsen, f.eks. en stok eller en rollator. For personlige hjælpemidler, som personen bruger løbende, ydes der støtte til højst 1 års forbrug.

Det er en betingelse for at dække udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler, at der er tale om nødvendige hjælpemidler, og at personen dokumenterer at have behov for hjælpemidlerne i den pågældende periode. Hermed tænkes på udstyr eller hjælpemidler, som er nødvendige for, at den enkelte person kan klare sig i hverdagen. Der kan som udgangspunkt kun ydes støtte til hjælpemidler, som personen allerede har brugt her i landet.

Det er kommunalbestyrelsen, som træffer afgørelsen om hjælp til udgifter til nødvendige hjælpemidler. I kommunalbestyrelsens beslutningsgrundlag kan indgå en erklæring fra en læge.

Kommunalbestyrelsen skal foretage en vurdering af, om udgifterne til hjælpemidler står i rimeligt forhold til personens behov for disse hjælpemidler.

Der kan endvidere efter bestemmelsen ydes støtte til udgifter til nødvendige forebyggende vaccinationer i Danmark. Kommunalbestyrelsen kan i forbindelse med oplysning af sagen anmode om en erklæring fra læge, hospital, institut eller lignende om, hvilke vaccinationer der anses for at være nødvendig i det konkrete tilfælde.

6.11 Hjælp til udgifter til skolegang

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 9, kan der ydes hjælp til skoleudgifter på 520 kr. pr. måned pr. barn i op til fire år, dog kun indtil det fyldte 16. år (2019-niveau).

Bestemmelsen omfatter børn, der på tidspunktet for repatriering finder sted, er fyldt fem år, og som endnu ikke fyldt er 16 år. Et barn, der endnu ikke fyldt fem år på tidspunktet for repatriering, kan ikke modtage hjælp efter bestemmelsen. Fylder et barn 16 år, inden der er gået fire år fra repatriering finder sted, kan der ydes hjælp frem til og med den måned, hvor barnet fylder 16 år.

En børnefamilie, som repatrierer, vil således kunne modtage op til 6.240 kr. om året pr. barn i hjælp til udgifter til skolegang de første fire år efter repatriering har fundet sted, dvs. i alt op til 24.960 kr. pr. barn, såfremt barnet er mellem 5 og 12 år på tidspunktet for repatriering (2019-niveau).

Hjælpen kan maksimalt ydes i 48 måneder og beregnes månedsvis startende med den førstkommande måned efter repatriering.

Hjælpen efter § 7, stk. 2, nr. 9, ydes pr. barn, og der er ikke loft over, antallet af børn, der kan ydes skolehjælp til.

Det er ikke en betingelse for udbetaling af hjælp til skoleudgifter, at forældrene dokumenterer at have udgifter forbundet med barnets skolegang i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, f.eks. ved at barnet er indskrevet på en privatskole. Det er endvidere ikke en betingelse, at barnet, på tidspunktet for familiens repatriering, er startet i skole i Danmark.

Hjælp til skoleudgifter udbetales, jf. lovens § 7, stk. 6, i to dele, således at 25 pct. af det beløb, der i alt kan ydes efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 9, udbetales i forbindelse med tilbagevenden, mens den resterende del udbetales 12 måneder efter udrejsen af Danmark eller – for de udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2 – efter fortrydelsesfristens udløb.

Det er en betingelse for udbetaling af anden del af hjælp til skoleudgifter, at der fremvises dokumentation for, at barnet er indskrevet i en skole i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Dokumentation kan være en kvittering for betalt indmeldelsesgebyr, en skriftlig erklæring fra skolen eller lignende.

Beløbet reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

Vedrørende udbetaling af hjælp til skolegang efter repatrieringslovens § 7, stk. 6, til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, henvises der til afsnit 7.

6.12 Anskaffelse af nationalitetspas

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 10, kan der ydes hjælp til udgifter på højst 10.200 kr. pr. person (2019-niveau) til anskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer m.v., som er nødvendige for, at den enkelte kan få tilladelse til at genindrejse og bosætte sig i hjemlandet. Der kan i den forbindelse ydes støtte til dækning af transport- og rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade eller konsulat i Danmark eller udlandet, gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om udstedelse af de nødvendige dokumenter og lignende.

I de tilfælde, hvor der ikke er en pasudstedende repræsentation fra det pågældende hjemland i Danmark, og hvor den enkelte eller en hel familie derfor skal rejse til udlandet for at få udstedt nationalitetspas, identitetspapirer m.v., kan rejseudgifter forbundet hermed således dækkes. Hvis en person har behov for eskorte til gennemførelse af en sådan rejse grundet f.eks. helbredsmæssige årsager, kan der undtagelsesvist også ydes hjælp til at dække udgifter hertil inden for den samlede ramme på 10.200 kr. per person (2019-niveau).

7.0 Betingelser for udbetaling af hjælp til repatriering til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab

Danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, er omfattet af repatrieringslovens målgruppe. Det er en betingelse for at få adgang til støtten, at den pågældende person indledningsvis løses betinget og herefter ubetinget fra sit danske statsborgerskab.

Dette sker ved ansøgning om løsning til Udlændinge- og Integrationsministeriet efter § 9 i lov om dansk indfødsret. En betinget løsning betyder, at ansøgeren fortsat er dansk statsborger og først løses endeligt, når betingelserne herfor er opfyldt.

Ordningen indebærer, at en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab kan fortryde sin repatriering i en periode på op til to år, idet den pågældende indledningsvis alene bliver betinget løst fra sit danske statsborgerskab.

En ansøgning om hjælp til repatriering indgives til bopælskommunen, som herefter vurderer, om den pågældende opfylder betingelserne for at få hjælp til repatriering.

I tilfælde, hvor en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab opfylder betingelserne for at få hjælp efter repatrieringsloven, får den pågældende tilsagn fra kommunen om repatrieringsstøtte betinget af, at den pågældende inden en frist på to måneder ansøger om betinget løsning fra sit danske statsborgerskab.

De nærmere betingelser for udbetaling af repatrieringsstøtten vil fremgå af det betingede tilsagn fra kommunen, herunder at første del af repatrieringsstøtten udbetales ved tilbagevenden, når den danske statsborger med dobbelt statsborgerskab og dennes eventuelle børn, som er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af repatrieringsstøtten, når den pågældende og dennes eventuelle børn, som er omfattet af repatrieringen, herunder børn født efter kommunens endelige tilsagn om repatrieringsstøtte, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

7.1 Betinget løsning

Efter ansøgeren har modtaget betinget tilsagn om repatrieringsstøtte fra kommunen, skal ansøgeren inden for en frist på to måneder ansøge om betinget løsning fra sit danske statsborgerskab, jf. indfødsretslovens § 9, stk. 1. En dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der er forælder til et mindreårigt barn, der er omfattet af ansøgningen om repatriering, vil samtidig skulle søge om betinget løsning fra det danske statsborgerskab på vegne af dette barn. Forældremyndighedsindehaveren eller forældremyndighedsindehaverne skal i den forbindelse underskrive ansøgningen om løsning, ligesom barnet, hvis det er fyldt 12 år, skal høres over ansøgningen om løsning.

Ansøgningen skal indgives til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Idet den pågældende person på ansøgningstidspunktet har bopæl i Danmark, er det en betingelse for løsning, at den pågældende kan påvise et legitimt behov for at blive løst. Det er ministeriets vurdering, at et ønske om at forlade Danmark med henblik på at repatriere til sit andet hjemland eller tidligere opholdsland som udgangspunkt vil udgøre et legitimt behov for løsning fra det danske statsborgerskab.

Når Udlændinge- og Integrationsministeriet har truffet afgørelse om betinget løsning, og kommunen har modtaget dokumentation herfor, afgiver kommunen endeligt tilsagn om hjælp til repatriering. Forud herfor påser kommunen, at de pågældende personer fortsat opfylder betingelserne for at få hjælp til repatriering. Kommunen skal i den forbindelse sikre, at eventuelle børn født efter kommunen har afgivet betinget tilsagn om hjælp til repatriering, og som følger den repatrierende forælder, omfattes af afgørelsen. Kommunen skal videre sikre sig, at disse børn er omfattet af afgørelsen om betinget løsning fra det danske statsborgerskab.

Første del af repatrieringsstøtten udbetales ved tilbagevenden, når den danske statsborger med dobbelt statsborgerskab, samt dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab.

7.2 Ubetinget løsning

Den resterende del af repatrieringsstøtten udbetales, når den pågældende person samt dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen fra Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Den resterende del af repatrieringsstøtten udgøres af hjælp til etablering, sygeforsikring eller behandlingsudgifter og skoleudgifter, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 3-6.

En dansk statsborger, der er betinget løst, behøver ikke at vente med at søge om ubetinget løsning til lige før udløbet af de 12 måneder, men kan søge om ubetinget løsning f.eks. umiddelbart efter repatrieringen og følgelig få den resterende del af repatrieringsstøtten udbetalt, når den pågældende fremlægger dokumentation for ubetinget løsning.

Det er videre et krav, at eventuelle børn, som er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, tillige løses ubetinget fra det danske statsborgerskab. Der er tale om børn, som er sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. Der stilles ikke krav om betinget løsning af disse børn, idet børnene er født efter, at den repatrierende forælder har dokumenteret at være betinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Ansøgeren skal således senest 12 måneder efter repatrieringen ansøge Udlændinge- og Integrationsministeriet om ubetinget løsning fra sit og sine eventuelle omfattede børns danske statsborgerskab, herunder for eventuelle børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering. Ansøgningen om ubetinget løsning på vegne af sidstnævnte børn indgives samtidig med ansøgning om ubetinget løsning fra den repatrierende forælder og eventuelle børn omfattet af repatrieringen, der allerede er betinget løst. Forælderen og børnene løses ubetinget fra det danske statsborgerskab samtidig.

I tilfælde af at en repatrieret forælder får et barn, efter den pågældende har indgivet ansøgning om ubetinget løsning, men før der er truffet afgørelse om ubetinget løsning, og barnet opholder sig i hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med forælderen, skal den pågældende forælder ansøge om løsning på dette barns vegne og fremsende dokumentation for ubetinget løsning af barnet til kommunen, før der kan ske udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. lovens § 7, stk. 3-6.

Som led i ansøgningen om ubetinget løsning fremlægger den pågældende dokumentation for, at vedkommende og de børn, der er omfattet af repatrieringen, samt eventuelle børn født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, er statsborgere i et andet land end Danmark, og Udlændinge- og Integrationsministeriet påser, om de pågældende aktuelt har bopæl i udlandet. Ministeriet træffer herefter afgørelse om, hvorvidt der kan ske ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab.

I tilfælde hvor den danske statsborger ikke fremsender dokumentation for sit udenlandske statsborgerskab, eller hvis vedkommende ikke har aktuel bopæl i udlandet, vil betingelserne for at blive endeligt løst fra den pågældendes danske statsborgerskab ikke være opfyldt, og den pågældende vil ikke blive løst. Tilsvarende gælder for ubetinget løsning af børn. Hvis den pågældende person, der altså fortsat er dansk statsborger, herefter vælger at vende tilbage til Danmark, skal kommunen stille krav om tilbagebetaling af den ydede repatrieringsstøtte.

7.3 Forlængelse af fristen for at indgive ansøgning om ubetinget løsning

Efter ansøgning kan fristen på 12 måneder for indgivelse af ansøgning om ubetinget løsning udvides med yderligere 12 måneder. En ansøgning om forlængelse skal indgives til kommunalbestyrelsen i den kommune, der har udbetalt første del af repatrieringsstøtten inden udløbet af fristen på 12 måneder. Kun under helt særlige omstændigheder vil det være muligt at behandle en ansøgning indgivet efter denne frist.

Det indebærer, at kun i helt undtagelsesvisse tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder, kan der ses bort fra en fristoverskridelse. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, kan der blandt andet lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende.

En ansøgning om forlængelse kan imødekommes for en kortere eller længere periode på op til 12 måneder. Fristen vil som udgangspunkt blive forlænget med 12 måneder, medmindre der i ansøgningen konkret er anmodet om forlængelse af fristen for en kortere periode.

Kommunalbestyrelsen sender afgørelse på ansøgning om forlængelse til ansøgeren med kopi til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

8.0 Betaling af boligudgifter ved forberedt repatriering

Efter repatrieringslovens § 8 kan kommunalbestyrelsen efter ansøgning i ganske særlige tilfælde yde hjælp til betaling af boligudgifter for en familie, hvor et familiemedlem repatrierer forud for resten af familien. Hjælp til boligudgifter ydes i maksimalt 12 måneder. Bestemmelsens formål er at lette den forberedte repatriering, hvor et familiemedlem repatrierer forud for resten af familien med henblik på at forberede familiens tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det familiemedlem, der er repatrieret på forhånd, vil dermed have mulighed for at finde en bopæl og et forsørgelsesgrundlag forud for den resterende families tilbagevenden. En forberedt repatriering vil stille den tilbageværende familie dårligt, hvis de ikke længere har mulighed for at blive i samme bolig, fordi udgifterne hertil er for store i forhold til det formindskede rådighedsbeløb, der følger af, at det repatrierede familiemedlem ikke længere kan bidrage til familiens økonomi.

Det er en betingelse for at yde hjælp, at den økonomiske situation for den del af familien, der stadig har lovligt ophold i Danmark, er blevet væsentlig forringet som følge af det pågældende familiemedlems udrejse, og at familien af den grund ikke kan betale udgifterne til boligen.

Forud for udbetaling af støtte til boligudgifter skal kommunalbestyrelsen foretage en samlet konkret vurdering af familiens behov under hensyn til rådighedsbeløb og boligforhold. Der skal i den forbindelse tages udgangspunkt i, hvor meget hjælp familien har behov for at modtage for at kunne betale boligudgifterne og dermed blive boende i boligen. Hjælpen kan ikke overstige det indtægtstab, familien har haft som følge af familiemedlemmets tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

9.0 Tilbagebetaling af hjælp til repatriering

9.1 Udlændinge med fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a

Det følger af repatrieringslovens § 9, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering efter lovens §§ 7 og 8 i alle tilfælde, hvor kommunen bliver bekendt med, at udlændingen enten har anvendt fortrydelsesretten eller at udlændingen, indenfor en periode på to år, på ny er indrejst i Danmark på et nyt opholdsgrundlag. Kommunalbestyrelsen kan på flere måder blive opmærksom på, at der skal rejses et tilbagebetalingskrav. Kommunalbestyrelsen kan f.eks. ved et opslag i UdlændingelInformationsPortalen (UIP), konstatere, om en udlænding har anvendt fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2. Af UIP'en vil der i givet fald fremgå en dato for afgørelsen om, at den tidligere opholdstilladelse ikke er bortfaldet, udfaldet af afgørelsen og efter hvilken bestemmelse afgørelsen er truffet.

Det bemærkes hertil, at fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a kan anvendes uanset, at udlændingen er vendt tilbage sit hjemland uden støtte i medfør af repatrieringsloven, f.eks. hvis den pågældende har været i besiddelse af egne midler til repatriering.

Det fremgår derimod ikke af UIP'en, at der har været foretaget et repatrieringsforsøg, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse på et nyt grundlag og dermed ikke har benyttet sig af fortrydelsesretten.

I de tilfælde, hvor personen tager ophold i sin gamle bopælskommune, vil kommunen selv være i besiddelse af de relevante sagsakter, der viser, om der er tale om en person, som tidligere har repatrieret med støtte efter repatrieringsloven. Det vil dermed være muligt for kommunen via et opslag i UIP'en at få oplyst startdatoen for påbegyndelsen af den nye ansøgning om opholdstilladelse, og dermed hvornår der er indgivet ansøgning om opholdstilladelse. Kommunalbestyrelsen kan derved blive bekendt med, at den skal rejse et tilbagebetalingskrav.

Hvis en person derimod tager ophold i en anden kommune end den tidligere bopælskommune, vil den aktuelle bopælskommune ikke være i besiddelse af de relevante sagsakter om eventuelt tidligere modtaget hjælp til repatriering. I en sådan situation kan kommunalbestyrelsen ved henvendelse til Udlændingestyrelsen få oplyst, om en person tidligere er repatrieret med støtte i medfør af repatrieringsloven, og dermed får afklaret, om der skal rejses et tilbagebetalingskrav.

Det er personens aktuelle bopælskommune efter genindrejse, der skal rejse krav om tilbagebetaling af hjælp efter repatrieringslovens § 9, uagtet at det ikke var den kommune, der udbetalte repatrieringsstøtten ved udrejsen.

Kommunalbestyrelsens sagsbehandling i forbindelse med et evt. tilbagebetalingskrav skal ske i overensstemmelse med retssikkerhedsloven, forvaltningsloven og persondatalovens bestemmelser om indhentelse og afgivelse af oplysninger mellem kommuner.

Kommunalbestyrelsen skal desuden træffe afgørelse om tilbagebetaling af hjælp til repatriering efter lovens §§ 7 og 8, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger, som har haft betydning for kommunalbestyrelsens afgørelse.

Det bemærkes, at der ikke efter repatrieringslovens § 9 er mulighed for at kræve tilbagebetaling af reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10.

Repatrieringslovens § 9 henviser til § 95 i lov om aktiv socialpolitik, hvilket blandt andet indebærer, at tilbagebetalingskravet opkræves af kommunen efter regler fastsat af beskæftigelsesministeren i samråd med

skatteministeren. I tilfælde hvor tilbagebetalingskravet overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden finder forældelseslovens regler anvendelse, jf. lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

9.2 Danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering ikke løses fra deres danske statsborgerskab

Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, at en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab får udbetalt den resterende del af hjælp til repatrieringen, når vedkommende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Tilsvarende skal børn, som er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering og dermed ikke modtager repatrieringsstøtte, og opholder sig sammen med den repatrierede forælder i hjemlandet eller det tidligere opholdsland løses fra deres danske statsborgerskab, jf. afsnit 7.

Når Udlændinge- og Integrationsministeriet har behandlet ansøgningen om ubetinget løsning, sendes en erklæring om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab til ansøgeren med kopi til den tidligere bopælskommune. Det påhviler kommunen at påse, at den modtager dokumentation for ubetinget løsning.

I tilfælde hvor kommunen ikke modtager dokumentation for ubetinget løsning, og den pågældende person vender tilbage til Danmark, skal kommunen træffe afgørelse om tilbagebetaling af den modtagne støtte.

Der henvises i øvrigt til afsnit 9.1 vedr. kommunalbestyrelsens sagsbehandling mv. i sager vedr. tilbagebetaling.

10.0 Unddragelse af strafforfølging eller straffuldbyrdelse

Efter repatrieringslovens § 9 a kan hjælp til repatriering ikke ydes til en person, som bevidst unddrager sig strafforfølging eller straffuldbyrdelse her i landet. Det omfatter tilfælde, hvor den pågældende er varetægtsfængslet, hvor politiet eftersøger den pågældende med henblik på varetægtsfængsling, eller hvor der foreligger en kendelse om varetægtsfængsling, jf. stk. 1, samt tilfælde, hvor den pågældende person er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, jf. stk. 2. Derimod er situationer, hvor en person er idømt en betinget straf, eller hvor en person skal afsone en bødestraf, ikke omfattet af bestemmelsen.

Bestemmelsen omfatter såvel hjælp til repatriering, der udbetales i forbindelse med personens tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, som hjælp til repatriering, der udbetales efter udlændingens tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Det er en betingelse for kommunalbestyrelsens afgørelse om, at repatrieringshjælp ikke kan udbetales, at personen bevidst unddrager sig strafforfølging eller straffuldbyrdelse her i landet. Heri ligger, at personen er bekendt med, at politiet eftersøger den pågældende. Dette vil f.eks. være opfyldt, hvor den pågældende flygter til udlandet eller går under jorden. Derudover vil kravet være opfyldt i de situationer, hvor den pågældende efter at være blevet bekendt med, at politiet eftersøger vedkommende, undlader at rette henvendelse til politiet. Det kan være i situationer, hvor personen – efter at være gået under jorden eller er rejst ud af Danmark – bliver underrettet om, at den pågældende er eftersøgt af politiet.

Kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse om, at hjælp til repatriering ikke kan udbetales, når kommunalbestyrelsen får kendskab til, at personen bevidst unddrager sig strafforfølging eller straffuldbyrdelse her i landet.

Med henblik på at sikre at kommunalbestyrelsen får kendskab til, at en person unddrager sig strafforfølging eller straffuldbyrdelse her i landet, har politiet og kriminalforsorgen pligt til at underrette kommunalbestyrelsen herom, såfremt politiet eller kriminalforsorgen får formodning om, at personen har ansøgt om eller modtager hjælp til repatriering, jf. § 9 a, stk. 3.

Modtager kommunalbestyrelsen fra anden side oplysning om, at en person, der har ansøgt om eller modtager hjælp til repatriering, bevidst unddrager sig strafforfølging eller straffuldbyrdelse her i landet, skal kommunalbestyrelsen efter omstændighederne nærmere undersøge rigtigheden heraf, herunder eventuelt ved at rette henvendelse til politiet eller kriminalforsorgen. Såfremt det kan bekræftes, at personen bevidst unddrager sig strafforfølging eller straffuldbyrdelse, skal kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om, at hjælp til repatriering ikke kan udbetales, jf. repatrieringslovens § 9 a, stk. 1 og 2.

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 7, kan en person kun modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven én gang. Bestemmelsen indebærer bl.a., at en person, der efter at have modtaget hjælp til repatriering vender tilbage til Danmark med henblik på gennemførelse af strafforfølging eller fuldbyrdelse af straf, ikke på ny kan modtage hjælp til repatriering.

Efter § 9 a, stk. 4, kan kommunalbestyrelsen efter anmodning træffe afgørelse om, at hjælp til repatriering, der endnu ikke er udbetalt, kan udbetales, når personen ikke længere unddrager sig strafforfølging eller straffuldbyrdelse. Det er en forudsætning, at betingelserne for udbetaling af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 1, 8 og 9, i øvrigt er opfyldt, herunder at personen på ny vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold.

Bestemmelsen tager særligt sigte på de tilfælde, hvor en person som led i repatriering var vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, men hvor anden rate af hjælp til etablering eller eventuel hjælp til behandling eller til en af personen tegnet sygeforsikring endnu ikke var udbetalt, da personen unddrog sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse. Herved sikres, at en person, der efter kommunalbestyrelsens afgørelse om ophør af udbetaling af hjælp til repatriering møder op til strafforfølgning, men hvor strafforfølgningen ikke fører til idømmelse af frihedsstraf, på ny kan vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og modtage den del af repatrieringshjælpen, der endnu ikke er udbetalt, i overensstemmelse med kommunalbestyrelsens tidligere afgørelse herom. Bestemmelsen har endvidere til formål at sikre, at en person efter afsoning af den straf, som personen unddrog sig, på ny kan vende tilbage til det pågældende land og modtage den endnu ikke udbetalte del af repatrieringshjælpen.

11.0 Reintegrationsbistand

11.1 Almindelig reintegration

Repatrieringsloven indeholder mulighed for, at visse grupper af ældre personer, der er omfattet af repatrieringslovens § 3, stk. 1 eller stk. 7, kan modtage reintegrationsbistand, der er en løbende, pensionslignende månedlig ydelse. Formålet med bestemmelsen er at give ældre og/eller uarbejdsdygtige personer, der ønsker at vende permanent tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland, men som ikke har mulighed herfor på grund af manglende forsørgelsesgrundlag, et økonomisk grundlag for at repatriere. Det er derfor en betingelse for at yde reintegrationsbistand, at personen ikke selv har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand.

Reintegrationsbistand udbetales som udgangspunkt som en løbende, månedlig ydelse i fem år, jf. § 10, stk. 1. Efter stk. 2 kan en person dog i stedet, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter stk. 1, anmode om at modtage livslang, månedlig ydelse på 80 pct. af reintegrationsbistanden efter stk. 1. Anmodningen herom er uigenkaldelig.

Det er en betingelse for at yde reintegrationsbistand, at personen ønsker at vende tilbage til sit hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl, jf. repatrieringslovens § 2. Det følger heraf, at den pågældende person på tidspunktet for ansøgningen om reintegrationsbistand skal have bopæl i Danmark. Der kan således ikke ydes reintegrationsbistand, hvis repatriering er sket, og personen først efter at have opgivet sin bopæl i Danmark indgiver ansøgning om reintegrationsbistand.

11.1.1 Personens egne midler

Betingelsen i § 10, stk. 1, nr. 1, om, at personen ikke selv har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand, er nærmere beskrevet i bekendtgørelse om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand, jf. bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014.

Efter bekendtgørelsens § 4, stk. 1, skal der ved vurderingen af, om en person selv har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 1, både tages hensyn til formue og løbende indtægter. Har en person fået nedsat hjælp til etablering efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, på baggrund af egne midler, skal disse midler ikke indgå i vurderingen efter repatrieringslovens § 10, stk. 1.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 4, stk. 2, at kommunalbestyrelsen skal se bort fra formue på halvdelen af det beløb, som person ville kunne modtage i reintegrationsbistand i fem år, jf. § 1 i bekendtgørelse om reintegrationsbistandens størrelse, jf. bekendtgørelse nr. 829 af 19. juni 2017. Det har i den forbindelse ikke betydning, om den pågældende person har valgt den femårige eller livslange reintegrationsbistand. Hvis personens formue overstiger dette beløb, kan der ikke ydes reintegrationsbistand. Ved beregningen af det beløb, den pågældende person vil kunne modtage i reintegrationsbistand, medtages reintegrationsbistand, der ydes efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, samt supplerende reintegrationsbistand, der ydes efter repatrieringslovens § 10, stk. 3, såfremt den pågældende person er berettiget dertil.

Der skal endvidere ses bort fra den del af en formue, der er nødvendig for at kunne bevare eller opnå en nødvendig boligstandard, eller som bør bevares af hensyn til personens eller familiens erhvervs- og uddannelsesmuligheder, jf. bekendtgørelsens § 4, stk. 3. Der skal herudover ses bort fra erstatning for tab af erhvervssevne, der udbetales som følge af personskade efter lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, lov om erstatningsansvar eller lov om forsikring som følge af arbejdsskader, samt fra visse former for formålsbestemt formue, eksempelvis formue som følge af udbetaling af godtgørelse for varigt mén og ikke-økonomisk skade samt ydelser, der er fritaget for beskatning, fordi de udbetales af fonde, stiftelser og foreninger m.v., som er godkendt af Skattestyrelsen efter reglerne i ligningslovens § 7, nr. 22.

Ved vurderingen af personens midler skal der tillige ses bort fra løbende indtægter, herunder privat pensionsopsparing, ATP m.v., på op til det beløb, som den pågældende vil kunne modtage i reintegrationsbistand om måneden, jf. stk. 6.

For ægtefæller skal vurderingen foretages på baggrund af ægtefællernes samlede økonomiske forhold, jf. stk. 7.

Der er således tale om en anden vurdering end den, der skal foretages i forhold til hjælp til repatriering, jf. ovenfor afsnit 6.1.1.1. Det forhold, at en person f.eks. har fået nedsat hjælp til repatriering på grund af egne midler, er således ikke i sig selv ensbetydende med, at personen ikke kan modtage reintegrationsbistand.

Ovenstående indebærer, at der skal ydes reintegrationsbistand, selvom en person har midler – formue såvel som løbende indtægter – der delvist kan dække behovet for reintegrationsbistand. Bistanden kan ikke efterfølgende nedsættes, selvom personen får løbende indtægter, der delvist kan dække behovet for reintegrationsbistand.

Reintegrationsbistanden kan desuden ikke efterfølgende nedsættes for allerede repatrierede udlændinge alene med den begrundelse, at der er anvendt en ny beregningsmetode til beregning af leveomkostningerne i de enkelte lande, jf. principafgørelse nr. L-1-02 af 28. november 2002 fra Ankestyrelsen.

Hvis personen derimod kommer i besiddelse af midler, der fuldt ud kan dække behovet for reintegrationsbistand, ophører udbetalingen af denne. Betalingen af reintegrationsbistand ophører tillige, hvis personen dør eller flytter til et andet land end til det land, som udlændingen i sin tid repatrierede til.

Se beregningseksempel nedenfor i afsnit 11.7.

11.1.2 Personen har haft opholdstilladelse i mindst fem år

Det er efter lovens § 10, stk. 1, nr. 3, en betingelse for at få reintegrationsbistand, at personen har haft opholdstilladelse i Danmark i mindst fem år. For danske statsborgere gælder det, at personen har haft bopæl i Danmark i mindst fem år.

11.1.3 Personkredsen

Efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 4, kan reintegrationsbistand ydes til en person, der på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år.

Efter den samme bestemmelse kan der ydes reintegrationsbistand til en person, som opfylder betingelserne for at modtage førtidspension. I disse tilfælde er der intet alderskrav. Ved vurderingen af, om en person opfylder betingelserne for at modtage førtidspension, er det ikke en betingelse, at den pågældende person rent faktisk har fået tilkendt pension, ligesom der ikke kan stilles krav om en detaljeret udredning af den pågældendes mulighed for at modtage førtidspension, men kommunens vurdering bør foretages på baggrund af et fagligt skøn baseret på lægefaglige oplysninger. Det bemærkes, at der alene skal tages stilling til en vurdering af arbejdsevnen på baggrund af den pågældendes fysiske og/eller psykiske forudsætninger. Det forhold at den pågældende person ikke opfylder opholdskravene i Danmark for at få bevilget førtidspension, er således uden betydning for vurderingen.

Ministeriet bemærker, at kommunalbestyrelsen eventuelt kan lade det fremgå af afgørelsen, at vurderingen efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 4, ikke – såfremt personen i medfør af fortrydelsesretten eller på baggrund af en ny opholdstilladelse vender tilbage Danmark – kan danne baggrund for meddelelse af førtidspension efter de almindelige regler.

Endelig kan en person, der er fyldt 50 år og som på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, modtage reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 4. Ved vurderingen af sidstnævnte gruppe skal kommunalbestyrelsen tage udgangspunkt i lægelige oplysninger om den pågældende sammenholdt med oplysninger om forløbet af de aktiviteter m.v., som den pågældende måtte have fulgt i medfør af lovgivningen. Vurderes ansøger kun at kunne tage flexjob eller lignende skånejob skal kommunalbestyrelsen medtage dette i sin vurdering, herunder muligheden for at kunne få lignende skåne- eller flexjob i hjemlandet.

I forhold til "eller lignende forhold" dækker dette over, at kommunalbestyrelsen skal forholde sig til, om der er andre forhold end de rent helbredsmæssige, der kan bevirke, at den pågældende ansøger ikke kan antages at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Dette kan f.eks. være ansøgers køn, herunder hvis ansøger er kvinde og skal repatriere til et stærkt patriarkalsk samfund, hvor det kan være vanskeligt for en kvinde at få arbejde, eller andre forhold af personlig eller social karakter.

Det er ikke – som for udbetaling af hjælp til repatriering efter lovens § 7, stk. 8, – en betingelse for familiesammenførte udlændinge, at den pågældende vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, som har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

11.2 Supplerende reintegrationsbistand for visse personer

Efter repatrieringslovens § 10, stk. 3, kan en person, der er omfattet af lovens § 3, stk. 1 eller 7, modtage en supplerende reintegrationsbistand på 1.000 kr. pr. måned i fem år, hvis personen er berettiget til at modtage reintegrationsbistand og er meddelt opholdstilladelse her i landet i medfør af de regler i udlændingeloven, der var gældende før den 1. juli 2002.

Det afgørende er, at den pågældende person er meddelt opholdstilladelse i medfør af de regler, der var gældende før ændringen af udlændingeloven i 2002, jf. lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring).

I stedet for en løbende, månedlig ydelse i fem år kan personen anmode om at modtage en løbende, månedlig livslang ydelse på 800 kr.

Anmodningen herom skal fremsættes efter samme praksis som anmodninger efter den gældende bestemmelse i § 10, stk. 2. Den enkelte person skal således fremsætte sin anmodning, inden der træffes afgørelse i sagen, og anmodningen kan ikke efterfølgende tilbagekaldes.

Kommunalbestyrelsen har pligt til at vejlede personen om muligheden for – i stedet for den femårige ydelse – at modtage en livslang ydelse samt om konsekvenserne af det foretagne valg.

Bestemmelsen har til formål at give ældre personer, der har boet her i landet i en årrække, bedre mulighed for på ny at bosætte sig i deres hjemland eller tidligere opholdsland.

Det er som nævnt en betingelse for at modtage den supplerende reintegrationsbistand, at den pågældende person er omfattet af lovens § 3, stk. 1, jf. stk. 2-4, eller at udlændinge- og integrationsministeren træffer beslutning om at anse den pågældende for omfattet af loven, jf. § 3, stk. 7.

Det er endelig en betingelse, at den pågældende er berettiget til reintegrationsbistand efter § 10, stk. 1.

11.3 Mulighed for i særlige tilfælde at genoptage en ansøgning om reintegrationsbistand

Det følger af repatrieringslovens § 10, stk. 4, at en person i særlige tilfælde kan ansøge om genoptagelse af en ansøgning om reintegrationsbistand efter bestemmelsens stk. 1 eller stk. 3, hvis forsørgelsesgrundlaget mistes eller væsentligt forringes inden for to år efter udrejsen, og hvis ansøgningen indgives senest seks måneder efter, at den pågældende har mistet eller væsentligt fået forringet sit forsørgelsesgrundlag.

Det er i den forbindelse en betingelse, at den pågældende person inden repatrieringen har ansøgt om og fået afslag på reintegrationsbistand under henvisning til § 10, stk. 1, nr. 1. Det er endvidere en betingelse for, at kommunalbestyrelsen på baggrund af en anmodning om genoptagelse kan tilkende reintegrationsbistand, at personen på tidspunktet for den oprindelige afgørelse opfyldte de øvrige betingelser for at modtage reintegrationsbistand, jf. lovens § 10, stk. 1, nr. 2-4.

Ansøgning om genoptagelse skal indgives til den kommunalbestyrelse, som traf afgørelse om afslag på reintegrationsbistand og skal være vedlagt dokumentation for, at forsørgelsesgrundlaget efterfølgende er mistet eller væsentligt forringet.

Det er endvidere en betingelse for at få tilkendt reintegrationsbistand, at den pågældende person fortsat opfylder de øvrige betingelser for at modtage reintegrationsbistand, herunder at vedkommende fortsat opholder sig som repatrieret i sit hjemland eller tidligere opholdsland og ikke på anden vis er kommet i besiddelse af midler, der kan dække behovet for reintegrationsbistand.

Det beror på en konkret og individuel vurdering af hver enkelt sag, hvorvidt den pågældende person opfylder betingelserne for at modtage reintegrationsbistand. Bestemmelsen er særligt tiltænkt anvendelse i de tilfælde, hvor den indtægtsoppebærende ægtefælle efter repatriering afgår ved døden og efterlader den overlevende ægtefælle uden forsørgelsesgrundlag, og hvor en person, der på tidspunktet for repatriering modtog førtidspension og dermed ikke var berettiget til at modtage reintegrationsbistand, efter overgang til folkepension modtager et så lavt beløb om måneden, at vedkommende, såfremt repatriering først havde fundet sted på dette tidspunkt, ville have været berettiget til reintegrationsbistand.

11.4 Supplement til pension

En person, der repatrierer, kan i visse tilfælde være berettiget til at modtage sin folke- eller førtidspension til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Reintegrationsbistanden udgør i et sådant tilfælde et supplement til muligheden for at modtage pension ved repatriering, idet pensionen i medfør af lovens § 10, stk. 5, fradrages i reintegrationsbistanden.

Hvis en person modtager folke- eller førtidspension, og det beløb, der kan modtages efter skat, er mindre end reintegrationsbistanden for det pågældende land, udgør reintegrationsbistanden forskellen mellem pensionen efter skat og reintegrationsbistanden for det pågældende land. Hvis pensionen efter skat er større end reintegrationsbistanden for det pågældende land, kan der ikke ydes reintegrationsbistand til personen.

Se beregningseksempel nedenfor i afsnit 11.7.

Der henvises i øvrigt til afsnit 12, der omhandler muligheden for at modtage pension ved repatriering.

11.5 Reintegrationsbistandens størrelse

Det følger af repatrieringslovens § 10, stk. 7, at reintegrationsbistandens størrelse fastsættes i forhold til leveomkostningerne i de enkelte lande, der kan inddeles i landegrupper med sammenlignelige leveomkostninger, og på grundlag af en vurdering af mulighederne for en vellykket repatriering.

Reintegrationsbistanden skal have en sådan størrelse, at bistanden under hensyn til leveomkostningerne i de enkelte lande giver en levestandard, der nogenlunde svarer til den levestandard, der opnås ved folkepensionens grundbeløb her i landet, samt at repatrierede personer kan opnå og opretholde en rimelig levestandard.

Landene er opdelt i to grupper, hvor den månedlige reintegrationsbistand for landegruppe 1 udgør 3.500 kr., mens bistanden for landegruppe 2 udgør 4.500 kr. Landegruppeinddelingen og taksterne for reintegrationsbistand fremgår af bekendtgørelse om reintegrationsbistandens størrelse. Bekendtgørelsen opdateres med løbende mellemrum, når der vurderes at være behov for ændringer i landegrupperne og/eller beløbene størrelse.

11.6 Administrationen af reintegrationsbistand

Det er kommunalbestyrelsens ansvar at behandle ansøgninger om reintegrationsbistand. Kommunalbestyrelsen skal i den forbindelse undersøge, om den pågældende person har mulighed for at modtage pension i medfør af lov om social pension, lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. eller i medfør af bilaterale aftaler om social sikring mellem Danmark og udlændingens hjemland eller tidligere opholdsland.

Udbetaling Danmark varetager administrationen af udbetalingen af reintegrationsbistand og foretager herunder årlig kontrol af, at betingelserne for at yde reintegrationsbistand fortsat er til stede. Udbetaling Danmark, International Pension, kan kontaktes mandag-fredag kl. 10-14 på tlf. nr. 70 12 80 55.

Kommunalbestyrelsen bør altid inden bevilling af reintegrationsbistand indhente skriftlig dokumentation fra Udbetaling Danmark vedrørende muligheden for at modtage reintegrationsbistand i det konkrete tilfælde.

11.7 Eksempler på beregning af reintegrationsbistand

1) Beregning af det beløb, der skal ses bort fra ved reintegrationsbistand:

En udlænding på 75 år med opholdstilladelse som flygtning, jf. udlændingelovens § 7, ønsker at repatriere til sit hjemland Vietnam. Vedkommende har haft opholdstilladelse i Danmark i mere end fem år, og opfylder dermed betingelserne for at modtage reintegrationsbistand. Samtidig er vedkommende ikke berettiget til at modtage pension.

Vietnam befinder sig i landegruppe 1, og den pågældende kan derfor modtage 3.500 kr. om måneden i reintegrationsbistand. Vedkommende er desuden meddelt opholdstilladelse før 2002 og kan derfor modtage 1.000 kr. i supplerende reintegrationsbistand om måneden. Den pågældende udlænding vælger at modtage den livslange ydelse, det vil sige 2.800 kr. om måneden i reintegrationsbistand og 800 kr. om måneden i supplerende reintegrationsbistand.

Kommunalbestyrelsen skal således se bort fra en formue på $((3.500 \text{ kr.} + 1.000 \text{ kr.}) \times 12 \times 5 / 2)$ 135.000 kr.

2) Beregning af fradrag for personlig formue efter § 7 samt reintegrationsbistand efter § 10 for et ægtepar:

Et udenlandsk ægtepar, som kom til Danmark som gæstearbejdere, ønsker at repatriere til deres hjemland Serbien. Manden er 57 år og førtidspensioneret, mens hans ægtefælle er 56 år og modtager dagpenge. Idet Danmark har en bilateral aftale om social sikring med Serbien, har manden mulighed for at medtage sin førtidspension ved repatriering, hvorfor han vil få udbetalt 7.800 kr. i førtidspension efter repatrieringen indtil folkepensionsalderen.

Ægteparret har netop solgt deres lejlighed med en skattefri fortjeneste på 100.000 kr. Manden har en ATP-opsparring på 37.000 kr., som kan realiseres til 14.800 kr., og hans ægtefælle har en tilsvarende ATP-opsparring på 15.000 kr., som kan realiseres til 6.000 kr. Ægteparret har således en samlet formue på 120.800 kr.

Kommunen har truffet beslutning om, at parret er berettiget til støtte efter § 7 med fradrag for den del af den personlige formue, der overstiger 100.000 kr. – det vil sige 20.800 kr. Beløbet trækkes ligeligt fordelt i den anden del af ægtefællernes etableringsydelse, der kommer til udbetaling efter et år, jf. afsnit 6.1.1. De er således hver især berettiget til (133.866 kr. minus (20.800 kr./2)) 123.466 kr., hvoraf de hver især får udbetalt 53.546 kr. i forbindelse med udrejsen, og det resterende beløb (80.320 kr. minus formuen på 10.400 kr. per person) på 69.920 kr. efter ét år idet ægteparret ikke er omfattet af den persongruppe, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a.

Den kvindelige ægtefælle er endvidere berettiget til reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10. Idet Serbien befinder sig i landegruppe 1, vil hun kunne modtage 3.500 kr. om måneden i reintegrationsbistand i fem år, eller 2.800 kr. om måneden i livslang ydelse. Hun er desuden berettiget til supplerende reintegrationsbistand på 1.000 kr. om måneden i fem år eller 800 kr. om måneden i livslang ydelse, idet hun er meddelt opholdstilladelse før 2002.

Idet der er disponeret over ægtefællernes samlede formue under vurderingen af ret til støtte efter § 7, kan denne ikke medtages i vurderingen efter § 10.

3) Eksempel på beregning af reintegrationsbistand som supplement til medbragt pension:

Hvis en person efter reglerne om social pension kan medtage 4.000 kr. om måneden efter skat til sit hjemland eller tidligere opholdsland, og hvis personen kommer fra et land, hvor reintegrationsbistanden udgør 3.500 kr. om måneden, vil personen således ikke være berettiget til at modtage reintegrationsbistand, idet den medtagne pension overstiger, hvad personen kan modtage i reintegrationsbistand. Hvis den pågældende person derimod kan medtage 1.500 kr. i pension efter skat, vil personen kunne få 2.000 kr. i reintegrationsbistand om måneden (3.500 kr. i reintegrationsbistand fratrukket 1.500 kr. i pension).

12.0 Retten til at medtage pension ved repatriering

I visse tilfælde er det muligt at medtage pension enten helt eller delvis ved tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. lov om social pension § 3 a. Reglerne om personers ret til at medtage pension til udlandet gennemgås nedenfor i korte træk.

Kommunalbestyrelsen bør altid inden bevilling af hjælp til repatriering indhente skriftlig dokumentation fra Udbetaling Danmark vedrørende muligheden for at medtage pension i det konkrete tilfælde.

Eventuelle spørgsmål om muligheden for at medtage dansk pension til udlandet, herunder spørgsmål i konkrete sager, kan rettes til: Udbetaling Danmark, Pension, Kongens Vænge 8, 3400 Hillerød, tlf. nr. 70 12 80 61.

12.1 Personkredsen efter lov om social pension

12.1.1 Fravigelse af kravet om dansk indfødsret

Retten til pension er efter lov om social pension § 2, stk. 1, som udgangspunkt betinget af, at modtageren har dansk indfødsret. Efter lov om social pension § 2, stk. 2, nr. 1, gælder dette dog ikke, hvis personen har boet her i landet i mindst 10 år mellem det fyldte 15. år og folkepensionsalderen, heraf mindst fem år umiddelbart inden det tidspunkt, hvorfra pensionen ydes. Indgives ansøgning efter folkepensionsalderen, skal kravene være opfyldt ved folkepensionsalderen. Efter lov om social pension § 2, stk. 2, nr. 2, gælder kravet om dansk indfødsret heller ikke, såfremt udlændingen har fået opholdstilladelse i Danmark efter §§ 7 eller 8 i udlændingeloven (asyl mv. og kvoteflygtninge).

12.1.2 Fravigelse af bopælskravet

Retten til pension er efter hovedreglen i lov om social pension § 3, stk. 1, betinget af, at modtageren har fast bopæl her i landet eller hyre på dansk skib. Dette udgangspunkt kan dog fraviges ved opfyldelse af betingelserne i lov om social pension § 3, stk. 2-4.

I medfør af § 3 a i lov om social pension har flygtninge m.fl. adgang til at medtage en del af den optjente folkepension til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Efter § 3 a, stk. 1, bevarer udlændinge, som tager bopæl i hjemlandet eller det tidligere opholdsland efter at have fået tillagt folkepension, og som har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 7 eller 8, retten til at modtage folkepensionens grundbeløb og tillæg efter §§ 15 f og 15 g beregnet på grundlag af folkepensionens grundbeløb fastsat på grundlag af bopælstiden her i landet. Tilsvarende ret har udlændinge, som har opholdstilladelse af flygtningelignende grunde, herunder udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b (humanitær opholdstilladelse) og § 9 c, stk. 1 (ganske særlige grunde), i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b samt familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v., jf. nærmere lov om social pension § 3 a, stk. 2.

Retten til at bevare pensionen er for de familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v., betinget af, at de pågældende vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem de har den familiemæssige tilknytning, som har dannet grundlag for opholdstilladelsen, jf. lov om social pension § 3 a, stk. 2.

12.2 Pension, der kan medtages

Retten til at medtage pension gælder alene folkepension, der er tillagt, inden den pågældende vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Herudover er det alene pensionens grundbeløb og tillæg efter §§ 15 f og 15 g, der kan medtages. Der er ikke adgang til at medtage pensionstillæg eller personligt tillæg til pensionen.

Der er ikke adgang til at medtage førtidspension efter lov om social pension eller lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. Der kan imidlertid være adgang til at medtage førtidspension som følge af en bilateral aftale om social sikring mellem Danmark og udlændingens hjemland eller tidligere opholdsland. Se nærmere nedenfor.

Af den tillagte pension er det kun muligt at medtage den del af grundbeløbet og den del af tillægget for opsat folkepension, jf. §§ 15 f og 15 g, der efter pensionslovens regler er optjent her i riget. Bopælstid i oprindelseslandet eller i andre lande indgår ikke ved fastsættelsen af den pension, der kan medtages.

Den pensionsydelse, der kan medtages efter lov om social pension § 3 a indtægtsreguleres, hvis pensionisten har indtægter af en vis størrelse ved personligt arbejde, jf. § 27 i lov om social pension.

12.3 Ret til pension ved fortrudt repatriering

Benytter en udlænding, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 og 2, sig af sin fortrydelsesret, jf. afsnit 16, er vedkommende efter tilbagevenden til Danmark berettiget til at få udbetalt pension på samme grundlag som før repatrieringen, da vedkommende efter udlændingelovens § 17 a bevarer sin opholdstilladelse i Danmark uden tab af status.

12.4 Ophør af retten til at medtage pension

Retten til at medtage pension efter lov om social pension § 3 a, ophører, hvis den pågældende tager ophold i et andet land end det, hvortil repatrieringen er sket.

12.5 Bilaterale aftaler om social sikring

Danmark har med en række lande indgået aftaler om mulighed for at medtage en i Danmark optjent pension ved flytning til disse lande (se bilag 4 for en oversigt over disse lande). Retten til at medtage pension efter lov om social pension § 3 a indskrænker ikke muligheden for at medtage pension efter en sådan aftale. Er en person i henhold til en bilateral aftale berettiget til at medtage pension (både folke- og førtidspension), kan den pågældende uanset lov om social pension § 3 a benytte sig af denne ret.

Kriterierne for, hvornår man er berettiget til at tage pension med til udlandet, varierer fra aftale til aftale, hvorfor der henvises til Udbetaling Danmark, der kan oplyse nærmere om det konkrete indhold af de enkelte bilaterale aftaler.

13.0 Ophør af reintegrationsbistand ved unddragelse af strafforfølgning eller straffuldbyrkelse

Efter repatrieringslovens § 10 a, stk. 1 og 2, ophører udbetalingen af reintegrationsbistand, såfremt den pågældende person bevidst unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrkelse her i landet. Det er en betingelse for kommunalbestyrelsens afgørelse om ophør af reintegrationsbistand, at personen bevidst unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrkelse her i landet, jf. oven for afsnit 10.

Politiet og kriminalforsorgen har pligt til at underrette Udbetaling Danmark om, at en person bevidst unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrkelse, såfremt politiet eller kriminalforsorgen får formodning om, at personen har ansøgt om eller modtager reintegrationsbistand, jf. § 10 a, stk. 3.

Reintegrationsbistand udbetales månedsvis bagud fra den 1. i måneden efter, at en person er repatrieret til sit hjemland eller tidligere opholdsland, jf. herved § 8, stk. 2, i bekendtgørelse om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand.

Efter § 10 a, stk. 4, ophører udbetaling af reintegrationsbistand med virkning fra den måned, hvor Udbetaling Danmark får kendskab til, at personen unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrkelse. Hvis reintegrationsbistanden er udbetalt eller bogført på modtagerens konto i et pengeinstitut efter det tidspunkt, hvor betingelserne for udbetaling af reintegrationsbistand ikke længere var til stede, skal beløbet kræves tilbagebetalt, jf. § 10 i bekendtgørelsen om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand.

Det er en forudsætning for udbetaling af reintegrationsbistand, at den pågældende person tager varig bopæl i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 2. Udbetaling af reintegrationsbistand ophører således, hvis personen flytter fra hjemlandet eller det tidligere opholdsland til et andet land, herunder vender tilbage til Danmark med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af straf her i landet.

Efter repatrieringslovens § 10 a, stk. 5, kan kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om, at udbetaling af reintegrationsbistand kan genoptages, når personen ikke længere unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrkelse, såfremt betingelserne for udbetaling af reintegrationsbistand efter § 10 i øvrigt er opfyldt.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at en person, der efter kommunalbestyrelsens afgørelse om ophør af reintegrationsbistand møder op til strafforfølgning, men hvor strafforfølgningen ikke fører til idømmelse af frihedsstraf, kan vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og modtage reintegrationsbistand i overensstemmelse med kommunalbestyrelsens tidligere afgørelse herom. Bestemmelsen har endvidere til formål at sikre, at en person efter afsoning af den straf, som personen unddrog sig, kan vende tilbage til det pågældende land og modtage reintegrationsbistand.

Kommunalbestyrelsen kan endvidere efter § 10 a, stk. 6, træffe afgørelse om, at reintegrationsbistand, der ikke er udbetalt, jf. § 10 a, stk. 1, kan efterbetales, hvis strafforfølgning ikke fører til domsfældelse. Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en person, der møder op til strafforfølgning, uden at denne fører til domsfældelse, kan få efterbetalt den ophørte reintegrationsbistand.

Det er en forudsætning for efterbetaling af reintegrationsbistanden, at personen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og fortsat opfylder de øvrige betingelser for at modtage reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10.

14.0 Indberetning af afgørelser efter repatrieringsloven

Kommunerne skal indberette afgørelser efter repatrieringsloven til Udlændinge- og Integrationsministeriet, eller den som ministeriet har overdraget opgaven om indsamling af data til, til brug for forvaltningen af ordningen, herunder tilsyn, statistik og administration.

Indberetningen skal ske på månedlig basis.

Indberetningen skal indeholde følgende oplysninger: Navn og CPR-nummer, afgørelsesdato, oplysning om hvilket land, den pågældende udrejser til samt forventet udrejsedato. Videregivelse af personoplysninger skal ske under overholdelse af gældende lovgivning.

15.0 Klage

Kommunalbestyrelsens afgørelser efter repatrieringsloven kan indbringes for Ankestyrelsen. Reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (retssikkerhedsloven) finder anvendelse ved klage. Det medfører bl.a., at kun den person, en afgørelse vedrører, kan klage over afgørelsen, jf. retssikkerhedslovens § 60, stk. 2. En klage skal normalt indgives inden fire uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen, jf. § 67, stk. 1. Ankestyrelsens afgørelser kan som udgangspunkt ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Ankestyrelsen kan endvidere optage en sag til behandling, når Ankestyrelsen skønner, at sagen har principiel eller generel betydning. Klagerreglerne på det sociale område er nærmere beskrevet i Børne- og Socialministeriets bekendtgørelse nr. 1249 af 13. november 2017 om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Udbetaling Danmarks afgørelser efter repatrieringsloven kan indbringes for Ankestyrelsen, jf. repatrieringslovens § 12.

16.0 Fortrydelsesret

16.1 Fortrydelsesret efter udlændingeloven

Det fremgår af udlændingelovens § 17, stk. 1, at en opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

En opholdstilladelse bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end to år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Det gælder dog ikke, hvis udlændingen er vendt tilbage som led i repatriering.

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse – uanset udgangspunktet i § 17 – således først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland (repatriering), har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter udlændingelovens:

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
- 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Efter § 17 a, stk. 2, kan en udlænding, der er omfattet af stk. 1, endvidere ansøge om, at opholdstilladelsen først skal anses for bortfaldet, efter en periode på op til 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Fortrydelsesretten kan således samlet set vare op til to år.

En ansøgning om forlængelse af fortrydelsesretten skal indgives inden udløbet af den generelle fortrydelsesfrist på 12 måneder. Kun i helt undtagelsesvisse tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder, kan der ses bort fra en fristoverskridelse. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, som kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, kan der blandt andet lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende.

En ansøgning om forlængelse af fortrydelsesretten kan imødekommes for en kortere eller længere periode på op til 12 måneder. Fortrydelsesretten vil som udgangspunkt blive forlænget med 12 måneder, medmindre der i ansøgningen konkret er anmodet om forlængelse af fortrydelsesretten for en kortere periode.

En ansøgning om forlængelse af fortrydelsesretten skal imødekommes, hvis den pågældende udlænding angiver en rimelig begrundelse for at udskyde endelig stillingtagen til spørgsmålet om fortrydelse. Der kan gives afslag på ansøgningen, hvis den ikke efter en konkret individuel vurdering er rimeligt begrundet. En ansøgning om at opholdstilladelsen ikke skal anses som bortfaldet, indgives til Udlændingestyrelsen.

Det fremgår desuden af § 17 a, stk. 3, at stk. 1 og 2 kun finder anvendelse for en udlænding, der er omfattet af stk. 1, nr. 6 (familiesammenførte til flygtninge m.v.), hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen (referencen). En familiesammenført udlænding til en flygtning m.v., der repatrierer til sit hjemland eller tidligere opholdsland uden referencen, har således ikke fortrydelsesret efter bestemmelsen.

I tilfælde af forskudt repatriering, hvor et ægtepar har truffet beslutning om repatriering, men hvor den ene ægtefælle repatrierer forud for den anden ægtefælle med henblik på at forberede en tilbagevenden for resten af familien, jf. afsnit 6.1.4, vil der ikke i alle tilfælde være fortrydelsesret. Hvis referencen repatrierer forud for den familiesammenførte ægtefælle, vil referencen og dermed også den familiesammenførte have fortrydelsesret efter § 17 a. Hvis den familiesammenførte ægtefælle derimod repatrierer forud for referencen, vil der kun være en fortrydelsesret, hvis referencen efterfølgende repatrierer og ægteparret herefter fortryder repatrieringen og vender tilbage samlet. Fortrydelsesretten regnes i dette tilfælde for begge ægtefællers vedkommende fra udrejsetidspunktet. Hvis den familiesammenførte ægtefælle derimod ønsker at vende tilbage til Danmark, før referencen er repatrieret, vil den pågældende ikke have fortrydelsesret, idet det som nævnt er en betingelse for at familiesammenførte til flygtninge m.v. har fortrydelsesret efter § 17 a, at de repatrierer sammen med den person, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen. Den familiesammenførte ægtefælle må i denne situation henvises til på ny at ansøge om familiesammenføring med referencen.

Fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1, gælder som nævnt alene for gruppen af flygtninge m.v. samt for familiesammenførte til flygtninge m.v. Udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e har – hvis opholdstilladelsen er meddelt tidsbegrænset – fortrydelsesret i tre måneder, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 4.

Udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, som følge af udsendeshindringer, er også omfattet af fortrydelsesretten. For så vidt angår de udlændinge, der har midlertidig opholdstilladelse efter denne bestemmelse gælder det imidlertid, at opholdskommunen skal kontakte udlændingemyndighederne i tilfælde af ansøgninger om hjælp til repatriering. Udlændingemyndighederne tager efterfølgende stilling til, om opholdstilladelsen eventuelt skal inddrages.

En udlænding kan kun benytte muligheden for at bevare sin opholdstilladelse i Danmark i medfør af fortrydelsesretten én gang.

Fortrydelsesretten indebærer, at udlændingen bevarer sin opholdstilladelse i Danmark. Er opholdstilladelsen meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og udløbet i den periode, hvor den pågældende har opholdt sig uden for Danmark, vil en fornyet opholdstilladelse blive udstedt, hvis grundlaget herfor fortsat er til stede, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Er opholdstilladelsen meddelt med mulighed for varigt ophold og er udløbet i den periode, hvor den pågældende har opholdt sig uden for Danmark, vil en fornyet opholdstilladelse blive udstedt, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, 1. pkt. Tidsbegrænset opholdstilladelse vil efter de nærmere regler i udlændingelovens § 11, stk. 3, kunne opnås, når den samlede varighed af udlændingens ophold i Danmark, dvs. før repatrieringen og efter tilbagevenden hertil, er normalt 8 år, og når de øvrige betingelser for tidsbegrænset opholdstilladelse er opfyldt. Tilsvarende gælder for så vidt angår de tidsmæssige betingelser for at opnå dansk statsborgerskab.

16.2 Procedure ved benyttelse af fortrydelsesretten

Såfremt en udlænding efter repatriering ønsker at gøre brug af fortrydelsesretten i medfør af udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, skal den pågældende selv arrangere og betale for rejsen tilbage til Danmark. Det er endvidere op til den pågældende udlænding at kontakte de danske repræsentationer i udlandet for at få udstedt en genindrejsetilladelse. Såfremt dette ikke er muligt eller sagen ikke bliver behandlet inden for en rimelig tidsramme, kan den pågældende kontakte Udlændingestyrelsen pr. e-mail på asyl@us.dk for at få hjælp hertil.

I forbindelse med en ansøgning om, at en opholdstilladelse ikke skal anses som bortfaldet, skal den pågældende udlænding udfylde skema BF2, som kan findes på Udlændingestyrelsens hjemmeside www.nyidanmark.dk, under fanen "Blanketter".

Øvrige henvendelser vedrørende anvendelse af fortrydelsesretten, herunder ansøgninger om forlængelse af fortrydelsesretten fra 12 til op til 24 måneder, ansøgninger om genudstedelse af opholdskort med henblik på at blive genregistreret i CPR-registret samt vurderinger af, om personer med en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, (tidl. § 9, stk. 2), som følge af udsendeshindringer er omfattet, skal endvidere rettes til Udlændingestyrelsen.

En udlænding, der fortryder repatrieringen og vender tilbage til Danmark, skal tilbagebetale hjælpen til repatriering, jf. repatrieringslovens § 9. Der henvises i denne forbindelse til afsnit 9.

Med henblik på erfaringsindsamling vil det være hensigtsmæssigt, at udlændinge, der har fortrudt repatrieringen, henvender sig til Dansk Flygtningehjælp, der herved kan forbedre den fremtidige rådgivning af udlændinge, som ønsker at repatriere. Henvendelsen kan eventuelt ske gennem kommunen.

Hvis en udlænding, der på tidspunktet for repatrieringen var omfattet af integrationsloven, benytter sin fortrydelsesret og vender tilbage til Danmark, vil den pågældende blive stillet som om, repatrieringen ikke havde fundet sted. Det indebærer bl.a., at udlændingen som udgangspunkt skal tage ophold i den kommune, hvor den pågældende var boligplaceret ved repatrieringen, og at selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet skal genoptages med de justeringer, der måtte være nødvendige som følge af repatrieringsforsøget.

Udlændinge, der efter udløb af introduktionsperioden udrejser af Danmark for at repatriere, og som på ny indrejser i Danmark inden udløb af fortrydelsesretten, har ret til at tage ophold i en ny kommune. Den kommune, som udlændingen vælger at flytte til efter forsøg på repatriering, bliver udlændingens opholdskommune og dermed handlekommune, jf. lov om retssikkerhed og administration på det sociale område § 9. Er udrejsen sket inden for introduktionsperioden, påhviler det den kommune, hvor den pågældende udlænding boede ved udrejsen, at påtage sig integrationsansvaret på ny, medmindre en ny kommune godkender at overtage ansvaret i medfør af integrationsloven.

16.3 Ansøgning om kontanthjælp ved fortrudt repatriering

En udlænding, der efter repatriering benytter sig af fortrydelsesretten, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, og efter tilbagevenden til Danmark søger om hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, vil som udgangspunkt være berettiget til integrationsydelse, jf. lov om aktiv socialpolitik § 22, jf. § 11, stk. 3 og stk. 8-13, hvis betingelserne for hjælp i øvrigt er opfyldt.

Det gælder også udlændinge, der inden repatriering modtog kontanthjælp eller uddannelseshjælp. En udlænding, der inden repatriering modtog fuld kontanthjælp, stilles således ikke som om, at repatriering ikke har fundet sted, hvis vedkommende fortryder repatriering og vender tilbage til Danmark, og vedkommende

risikerer derfor at modtage en anden ydelse end den ydelse, som vedkommende modtog inden repatrieringen, med mindre vedkommende opfylder opholdsbetingelsen og beskæftigelseskravet.

17.0 Refusion, resultattilskud og skattebetingelser

Kommunernes udgifter til hjælp til repatriering efter § 7, hjælp til boligudgifter efter § 8 og reintegrationsbi-stand efter § 10 refunderes fuldt ud af staten, jf. repatrieringslovens § 13, stk. 1. De nærmere regler fremgår af Beskæftigelsesministeriets bekendtgørelse nr. 1591 af 15. december 2017 om statsrefusion og tilskud samt regnskabsaflæggelse og revision på visse områder inden for Børne- og Socialministeriets, Beskæftigelsesministeriets, Udlændinge- og Integrationsministeriets, Transport-, Bygnings- og Boligministeriets og Undervisningsministeriets ressortområder.

Efter repatrieringslovens § 13, stk. 2, yder staten et resultattilskud på 26.010 kr. (2019-niveau) til kommunalbestyrelsen for hver person med bopæl i kommunen, som repatrierer med støtte i medfør af loven. Resultattilskuddet ydes, uanset om personen senere vender tilbage til Danmark i medfør af udlændingelovens § 17 a (fortrydelsesretten) eller i medfør af en ny opholdstilladelse, og kommunalbestyrelsen derfor træffer afgørelse om tilbagebetaling af hjælp til repatriering efter lovens § 9.

Kommunerne kan hjemtage resultattilskud fire gange årligt i forbindelse med den løbende restafregning. Herudover har kommunerne mulighed for at hjemtage tilskuddet i den foreløbige og endelige restafregning for hele året. Endelig kan kommunerne berigtige, hvis de senere opdager, at de ikke har hjemtaget korrekt.

Beløbet reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Økonomiske ydelser efter repatrieringsloven medregnes ikke i den skattepligtige indkomst i Danmark, jf. ligningslovens § 7, nr. 9.

18.0 Modregning af gæld til det offentlige

Hvis en borger har gæld til f.eks. en kommune, vil kommunen i visse tilfælde have adgang til at modregne den udestående fordring i andre offentlige ydelser til den pågældende borger. Det betyder, at hvis en borger har et tilgodehavende hos kommunen, men samtidig skylder kommunen penge, kan der ske modregning af skylden med det tilgodehavende beløb.

18.1 Generelt om adgangen til at foretage modregning

Modregning er som udgangspunkt ulovbestemt og sker i overensstemmelse med dansk rets almindelige modregningsregler, der hviler på retspraksis og sædvane, og som giver en vid adgang til modregning. Der findes dog enkelte regler i særlovgivningen om modregning. F.eks. indeholder børne- og ungeydelsesloven en bestemmelse om, at ydelsen som hovedregel ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning (jf. § 11, stk. 1), dog med den modifikation, at der i hele børne- og ungeydelsen eventuelt kan fradrages restancer vedrørende betaling for klub- og dagtilbud, samt skolefritidsordning, jf. § 11 stk. 2. Børne- og ungeydelsen kan i øvrigt ikke anvendes til modregning af offentlige krav, bortset fra eventuel skyldig børne- og ungeydelse (tilbagebetalingskrav ved for meget udbetalt ydelse).

Der findes to hovedformer for modregning, henholdsvis aftalt og tvungen modregning. Modregning kan således enten ske ved, at de to parter, der har krav mod hinanden, aftaler, at disse krav udlignes ved modregning. Derudover kan der i visse tilfælde ske tvungen modregning. Det er i den forbindelse en betingelse, at kravene er udjævnelige, at kravene er afviklingsmodne, at kravene er gensidige, og at modkravet er retskraftigt.

Modregning kan dog være udelukket, uanset at alle modregningsbetingelser er opfyldt. Dette kan bl.a. være tilfældet, hvor fordringen på staten har et specielt formål, og hvor formålet med udbetalingen efter en konkret vurdering vil forspildes, hvis der gennemføres modregning, herunder f.eks. støtte, der ydes til et særligt formål. Eksempelvis har den daværende Told- og Skattestyrelse afgjort, at modregning er udelukket i arbejdslegater, igangsætningsstipendier, præmieringer, kunsthonorarer og livsvarige ydelser fra Statens Kunstfond.

18.2 Modregning i ydelser efter repatrieringsloven

Der er ikke i loven forbud mod kreditorforfølgning, herunder modregning. Udgangspunktet er derfor, at der kan ske modregning i repatrieringsydelsen.

Støtte til repatriering og reintegrationsbistand ydes med det særlige formål at gøre det økonomisk muligt for en person at vende permanent tilbage til sit hjemland eller tidligere opholdsland. Støtten har således et helt særligt formål.

Da en vellykket repatriering ofte vil være afhængig af, at støtten efter repatrieringsloven udbetales fuldt ud, vil en eventuel modregning i repatrieringsstøtten kunne medføre, at repatriering må opgives. Idet den fulde udbetaling af repatrieringsstøtte således må anses som væsentlig for, om repatriering kan gennemføres, finder Udlændinge- og Integrationsministeriet at modregning kan modvirke det særlige formål, der er med repatrieringsloven.

Helt generelt bemærkes i øvrigt, at hvis en skyldner har gæld til det offentlige, som er overgivet til inddrivelse, vil det være restanceinddrivelsesmyndigheden (SKAT), der træffer afgørelse i konkrete sager om eventuel modregning af gæld i udbetalinger fra staten.

Er der tale om gæld til det offentlige, der fortsat er under opkrævning, træffes afgørelsen af den myndighed, der er fordringshaver for kravet.

18.3 Klageadgang

Såfremt en kommune alligevel vælger at foretage modregning over for en udlænding, skal der – som ved andre afgørelser – gives skriftlig begrundelse og klagevejledning. Desuden skal kommunen, inden modregning sker, huske at foretage partshøring i sager, hvor personen ikke kan antages at være bekendt med kommunens krav. Partshøring skal desuden foretages i sager, hvor udlændingen bestrider kommunens krav.

En klage over en kommunes modregning i repatrieringsstøtte følger den normale klageadgang efter repatrieringslovens § 12 og kan indbringes for Ankestyrelsen.

19.0 Bilagsoversigt

Bilag 1. Notat om supplerende retningslinjer til fortolkning af repatrieringslovens § 3, stk. 7, hvorefter andre udlændinge kan ansøge om at blive omfattet af repatrieringsloven.

Bilag 2. Notat om fortolkning af bestemmelsen i repatrieringslovens § 7, stk. 5, hvorefter en udlænding kun kan modtage hjælp til repatriering én gang.

Bilag 3. Notat om fortolkningen af repatrieringslovens § 7, stk. 6, hvorefter en familiesammenført udlænding kun kan modtage hjælp til repatriering, hvis vedkommende vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med referencen.

Bilag 4. Oversigt pr. 30. juni 2019 over lande uden for Norden og EU/EØS, som Danmark har indgået bilaterale aftaler om social sikring med.

Bilag 5. Oplysningsskema fra Dansk Flygtningehjælp.

Udlændinge- og Integrationsministeriet, den 4. juli 2019

MATTIAS TESFAYE

/ Lars von Spreckelsen-Syberg

Notat

Notat om supplerende retningslinjer til fortolkning af repatrieringslovens § 3, stk. 7, hvorefter andre udlændinge kan ansøge om at blive anset for omfattet af repatrieringsloven

Baggrund

Repatrieringsloven omfatter flygtninge m.v., familiesammenførte til flygtninge m.v. samt andre familiesammenførte udlændinge, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 1, jf. stk. 2-4.

Det fremgår af repatrieringslovens § 3, stk. 7, at ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations kan beslutte, at en udlænding, der har opholdstilladelse på andet grundlag end nævnt i stk. 2-4, skal anses for omfattet af repatrieringsloven.

Det fremgår af bemærkningerne til repatrieringslovens § 3, stk. 7 (Lovforslag nr. L 190 af 25. februar 1999), at en udlænding, der ikke er omfattet af lovens personkreds, kan ansøge indenrigsministeren (nu integrationsministeren) om at blive anset for omfattet af loven med henblik på at sikre, at der kan ydes hjælp til repatriering til andre udlændinge end dem, der uden videre er omfattet af loven, hvis der efter en konkret vurdering må antages at være behov herfor. Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at det eksempelvis vil kunne være relevant for udlændinge, der har fået opholdstilladelse inden udlændingeloven fra 1983, herunder udlændinge, der er rejst ind som gæstearbejdere før indvandringsstopet i 1973 eller er født her i landet som efterkommere af sådanne gæstearbejdere.

Bestemmelsen har således været tilsigtet anvendt for en gruppe af udlændinge, der har haft et langvarigt ophold i Danmark. Som det fremgår af forarbejdernes formulering, er der dog ikke tale om en udtømmende opremsning, og andre udlændinge kan således efter en konkret vurdering anses for omfattet af bestemmelsen.

Inden for de seneste år er der sket en væsentlig ændring i indvandringsmønstret; således er der kommet langt flere udlændinge til Danmark, som er meddelt opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse eller studier her i landet, eller som er medfølgende familie til sådanne udlændinge. Opholdstilladelserne er ofte kendetegnede ved at være betinget af den pågældendes mulighed for at forsørge sig selv og sin eventuelle medfølgende familie samt at være meddelt med henblik på midlertidigt ophold med en dato for udløb af opholdstilladelsen. En udlænding, der har boet lovligt her i landet i mindst fire år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 e har dog mulighed for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt.

Dansk Flygtningehjælp har over for Integrationsministeriet oplyst, at Dansk Flygtningehjælp i stigende grad modtager henvendelser fra udlændinge, der ikke er omfattet af den i forarbejderne nævnte målgruppe for repatrieringslovens § 3, stk. 7, og som spørger til muligheden for at blive anset for omfattet af repatrieringsloven. Der er ikke tidligere taget stilling til, om andre udlændinge end de tidligere gæstearbejdere og deres efterkommere kan falde ind under § 3, stk. 7, og der er nu behov herfor.

Supplerende betingelser for efter ansøgning herom at kunne anses for omfattet af repatrieringsloven, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 7

Det er Integrationsministeriets vurdering, at formålet med repatrieringsloven – nemlig at give udlændinge med lovligt ophold her i landet et økonomisk grundlag for at repatriere, såfremt de ikke selv har midler dertil – sammenholdt med det ændrede indvandringsmønster fører til, at der er behov for at præcisere fortolkningen af bestemmelsen i repatrieringslovens § 3, stk. 7.

Ved ansøgninger efter repatrieringslovens § 3, stk. 7, fra udlændinge, der ikke er nævnt i forarbejderne, lægger Integrationsministeriet således som udgangspunkt vægt på, at den pågældende udlænding har haft opholdstilladelse i mindst fem år (svarende til det krav til opholdstid, der stilles til familiesammenførte udlændinge til andre end flygtninge m.v., jf. repatrieringslovens § 3, stk. 4), og at vedkommende er meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold eller er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Er opholdstilladelsen betinget af, at den pågældende udlænding er i beskæftigelse eller er selvforsørgende med den konsekvens, at opholdstilladelsen kan bortfalde/inddrage, hvis den pågældende udlænding ikke længere er i beskæftigelse eller er selvforsørgende, kan den pågældende som hovedregel ikke anses for omfattet af repatrieringsloven.

Afgørelsen beror på en konkret og individuel vurdering, hvorfor angivelsen af kriterier ikke er udtømmende.

Såfremt der foreligger andre ganske særlige omstændigheder, vil udlændingen således efter en konkret og individuel vurdering kunne anses for omfattet af repatrieringsloven.

Herved sikres det, at også andre udlændinge end de tidligere gæstearbejdere og deres efterkommere, som har haft et langvarigt ophold i Danmark, har mulighed for efter ansøgning herom at blive anset for omfattet af repatrieringsloven.

Der er med nærværende notat ikke tale om en udvidelse af repatrieringslovens personkreds, men alene om en fastlæggelse af retningslinjer for, hvordan ansøgninger fra andre end tidligere gæstearbejdere m.v. skal behandles, idet der ikke tidligere har været taget stilling hertil.

Notat af 6. september 2010

Notat om fortolkning af bestemmelsen i repatrieringslovens § 7, stk. 5, hvorefter en udlænding kun kan modtage hjælp til repatriering én gang

Baggrund

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 5, (nu: § 7, stk. 7) at en udlænding kun kan modtage hjælp til repatriering én gang.

Muligheden for at modtage repatrieringsstøtte var fra 1990 reguleret som et aktstykke på finansloven og blev indført i lov om social bistand ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med henblik på en permanent videreførelse af den hidtidige ordning. Det fremgår af § 47 a, stk. 4, i den daværende lov om social bistand, at en udlænding, der har benyttet muligheden for at bevare sin opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 17 a, kun kunne modtage hjælp til repatriering én gang.

Af forarbejderne til lovændringen fremgår det, at bestemmelsen er indført for at hindre misbrug af ordningen, således at udlændinge, der benytter muligheden for at bevare sin opholdstilladelse (fortrydelsesretten), kun kan modtage repatrieringshjælp én gang. Der var dog efter bestemmelsen mulighed for i særlige tilfælde på ny at modtage repatrieringsstøtte, f.eks. hvis en person efter nogle år i hjemlandet var vendt tilbage til Danmark i medfør af en ny opholdstilladelse og herefter efter nogen tid igen ønskede at repatriere.

Reglerne om repatriering blev videreført uændret i lov om aktiv socialpolitik § 86, stk. 4.

I 1999 blev der fremsat forslag om en egentlig repatrieringslov med henblik på at videreføre og styrke den hidtidige repatrieringsindsats. Efter den daværende lovs § 7, stk. 3, kan en udlænding kun modtage hjælp til repatriering én gang. Af forarbejderne fremgår alene, at hjælp til repatriering efter forslaget som hidtil kun skal kunne modtages én gang. Dermed blev der med vedtagelse af repatrieringsloven – uden yderligere bemærkninger i forarbejderne – indført en skærpelse af de hidtil gældende regler om muligheden for i særlige tilfælde at modtage hjælp til repatriering flere gange.

En gennemgang af forarbejderne til bestemmelsen giver således ikke et bidrag til, hvorledes bestemmelsen nærmere skal fortolkes.

Betingelser for at kunne modtage hjælp til repatriering igen uanset repatrieringslovens § 7, stk. 5

Det er imidlertid Integrationsministeriets vurdering, at en formålsfortolkning sammenholdt med almindelige fuldmagtsregler må føre til, at bestemmelsen i repatrieringslovens § 7, stk. 5, må forstås således, at en udlænding selv skal have søgt om og have modtaget hjælp til repatriering, før den pågældende efter bestemmelsen er udelukket fra på ny at modtage hjælp til repatriering.

Det er således en betingelse, at den pågældende udlænding var mindreårig, da repatriering blev forsøgt første gang, at vedkommende fortsat var mindreårig på tidspunktet for familiens tilbagevenden til Danmark, og at den pågældende udlænding repatrierede som del af en familie, hvor forældremyndighedsindehaveren/-haverne traf beslutningen om at repatriere.

En udlænding, der som mindreårig efter egen beslutning har ansøgt om og modtaget repatrieringsstøtte, kan således ikke på ny modtage hjælp til repatriering.

Denne fortolkning indebærer, at en udlænding, der som voksen ønsker at repatriere til sit hjemland eller tidligere opholdsland, ikke afskæres fra at modtage hjælp hertil, selvom vedkommende som mindreårig som led i sin families repatriering har forsøgt at repatriere, idet det må forudsættes, at både beslutningen om at repatriere og beslutningen om at vende tilbage til Danmark er truffet af den pågældendes forældre eller af forældremyndighedsindehaveren, og at hjælpen til repatriering er blevet udbetalt til forældre/forældremyndighedsindehaveren – og at det således ikke er den nu voksne udlænding selv, der har ansøgt om og modtaget hjælp til repatriering.

Fortrydelsesretten

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 4, ophører en opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

Det følger af udlændingelovens § 17 a, stk. 1, nr. 1, at uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8. Udlændingelovens § 17 a, stk. 1, nr. 1, giver således hjemvendte udlændinge mulighed for inden for en tidsmæssig grænse at bevare deres opholdstilladelse i Danmark (fortrydelsesretten).

Det følger af udlændingelovens § 17 a, stk. 6, at en udlænding kun én gang kan bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5. Muligheden for at bevare opholdstilladelsen kan således kun benyttes én gang.

Muligheden for at dispensere fra udgangspunktet i repatrieringslovens § 7, stk. 5, som beskrevet oven for, indebærer derfor ikke, at der samtidig dispensere fra udlændingelovens § 17 a, stk. 6. En udlænding, der har benyttet sig af fortrydelsesretten efter udlændingeloven § 17 a, stk. 1, én gang, har således ikke fortrydelsesret ved et nyt forsøg på at repatriere.

Notat

Notat om fortolkningen af repatrieringslovens § 7, stk. 6, hvorefter en familiesammenført udlænding kun kan modtage hjælp til repatriering, hvis vedkommende vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med referencen.

Baggrund

Repatrieringsloven omfatter flygtninge m.v., familiesammenførte til flygtninge m.v. samt andre familiesammenførte udlændinge, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 1, jf. stk. 2-4. Familiesammenførte udlændinge er defineret i § 3, stk. 3 og 4.

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 6 (nu: § 7, stk. 8), at en udlænding, der er omfattet af § 3, stk. 3 eller 4, kun kan modtage hjælp til repatriering, når den pågældende vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen (referencen). Der kan dog ydes hjælp til repatriering, hvis udlændingen er blevet skilt fra og ikke længere lever sammen med referencen, hvis referencen er død, hvis udlændingen som barn er blevet familiesammenført med sine forældre og efter det fyldte 18. år ønsker at repatriere, eller hvis der tale om en udlænding har opholdstilladelse på grundlag af en familiemæssig tilknytning til en herboende søn eller datter og er omfattet af repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 41, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 7.

Muligheden for at modtage repatrieringsstøtte var fra 1990 reguleret som et aktstykke på finansloven og blev indført i lov om social bistand ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med henblik på en permanent videreførelse af den hidtidige ordning. Det fremgår af § 47 a, stk. 1, 1. pkt., i den daværende lov om social bistand, at en familiesammenført udlænding, kun kan ydes hjælp til repatriering, når den pågældende vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem de har den familiemæssige tilknytning, som har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Bestemmelsen er således blevet videreført stort set uændret i forbindelse med senere lovændringer, dog med de modifikationer, der fremgår af den nuværende § 7, stk. 7, i repatrieringsloven.

Af forarbejderne til ændringen af bistandsloven fremgår det, at personer, der har fået opholdstilladelse kun skal kunne omfattes af repatrieringsordningen, såfremt de repatrierer sammen med "hovedpersonen". Det fremgår ikke af forarbejderne, hvordan begrebet "sammen med" skal fortolkes, herunder om referencens tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland kan ske forud for at den familiesammenførte repatrierer, eller om tilbagevenden skal finde sted samtidig med repatrieringen.

Der er dog i repatrieringsordningen åbnet for, at repatriering kan ske tidsmæssigt forskudt. Således kan et ægtepar, der har truffet beslutning om repatriering, begge modtage hjælp til repatriering, selvom den ene

ægtefælle vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland noget tid før de øvrige familiemedlemmer med henblik på at forberede familiens samlede tilbagevenden – en såkaldt forskudt repatriering. Dette gælder også, hvis den familiesammenførte ægtefælle repatrierer først.

Dansk Flygtningehjælp har over for Social- og Integrationsministeriet oplyst, at Dansk Flygtningehjælp i stigende grad modtager henvendelser fra udlændinge, der har opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføringsreglerne, og hvor referencen (ægtefællen), er repatrieret alene forud for den familiesammenførte udlændings beslutning om at repatriere. Det bemærkes hertil, at der har været tale om familiesammenførte udlændinge, som har opnået tidsubegrænset opholdstilladelse, og hvor deres opholdstilladelse i Danmark således ikke længere er knyttet til referencen.

Spørgsmålet er herefter, om disse familiesammenførte udlændinge kan vende tilbage til hjemlandet med støtte i medfør af repatrieringsloven, efter at referencen er vendt tilbage til hjemlandet.

Der er ikke tidligere taget stilling til, om begrebet ”vender tilbage sammen med” i repatrieringslovens § 7, stk. 6, også omfatter tilfælde, hvor referencen er vendt tilbage forud for den familiesammenførte udlændings ansøgning om repatriering.

Fortolkning af begrebet ”vender tilbage sammen med”, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 6

Det fremgår ikke direkte af forarbejderne, hvorfor bestemmelsen i repatrieringslovens § 7, stk. 6, oprindeligt blev indsat i loven. Bestemmelsen er dog angiveligt indsat med henblik på at hindre et misbrug af repatrieringsordningen, således man afskar risikoen for, at familiesammenførte udlændinge efter at have modtaget hjælp til repatriering på ny søgte om opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført med referencen. Social- og Integrationsministeriet bemærker i den forbindelse, at en sådan risiko ikke foreligger i tilfælde, hvor referencen er vendt permanent tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland forud for den familiesammenførtes beslutning om at repatriere.

En ordlydsfortolkning tilsiger ikke at ”sammen med” skal forstås som ”samtidig med”, men blot at den familiesammenførte ikke kan repatriere med repatrieringsstøtte alene.

Det er på den baggrund Social- og Integrationsministeriets vurdering, at formålet med repatrieringsloven – at give udlændinge med lovligt ophold her i landet et økonomisk grundlag for at repatriere, såfremt de ikke selv har midler dertil – sammenholdt med formålet med bestemmelsen i § 7, stk. 6 – at hindre misbrug af ordningen – fører til, at der ikke kan stilles betingelse om, at referencen vender tilbage samtidig med den familiesammenførte udlænding.

Bestemmelsen må på den baggrund forstås således, at referencen senest skal træffe beslutning om at repatriere eller – såfremt vedkommende ikke kan modtage hjælp efter repatrieringsloven – senest skal vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland samtidig med den familiesammenførte udlænding, dog således, at det fortsat er muligt at yde støtte, hvor der er tale om forskudt repatriering.

Er referencen vendt permanent tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland forud for den familiesammenførtes beslutning om at repatriere, vil en udlænding, der er omfattet af repatrieringslovens § 3, stk. 3 og 4, herefter ligeledes kunne ydes hjælp til repatriering. Herved sikres det, at udlændinge, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller 9 c, stk. 1, på baggrund familiesammenføringsreglerne, har mulighed for efter ansøgning herom at modtage hjælp til repatriering, selvom referencen har truffet beslutning om at vende hjem på et tidligere tidspunkt.

Der er med nærværende notat ikke tale om en udvidelse af repatrieringslovens personkreds men alene om et bidrag til fortolkningen af, hvordan begrebet "vender tilbage sammen med" skal forstås.

Oversigt

Oversigt pr. 30. juni 2019 over lande uden for Norden og EU/EØS, som Danmark har indgået bilaterale aftaler om social sikring med

- Australien
- Bosnien-Hercegovina (statssuccederet i aftalen indgået mellem Danmark og Jugoslavien)
- Canada
- Chile
- Fillippinerne
- Indien
- Israel
- Kina
- Makedonien (statssuccederet i aftalen indgået mellem Danmark og Jugoslavien)
- Marokko
- Montenegro (statssuccederet i aftalen indgået mellem Danmark og Jugoslavien)
- New Zealand
- Pakistan
- Quebec
- Serbien (statssuccederet i aftalen indgået mellem Danmark og Jugoslavien)
- Sydkorea
- Tyrkiet
- USA

Oplysningsskema

Oplysningsskema i forbindelse med frivillig tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland (repatriering)

Oplysningsskemaet er udgangspunktet for rådgivningen og vil – såfremt det ønskes – blive benyttet til at indhente oplysninger hos myndighederne om opholdsgrundlag i Danmark. Dette er nødvendigt for at kunne give konkret rådgivning om støttemuligheder og betydning af repatriering for opholdsgrundlaget i Danmark.

Skemaet skal fremsendes til:

Dansk Flygtningehjælp, Borgergade 10, 3. sal, 1300 København K.

Udlændingenr.:

CPR.nr.:

Navn:

Nationalitet/land:

Adresse i Danmark:

Telefon i Danmark:

Ønsker at vende tilbage til:

Adresse:

By:

Land:

Telefon i hjemlandet:

Vender du tilbage sammen med nær familie (navn(e) og CPR.nr.)?

Efterlader du nær familie i Danmark (navn(e) og CPR.nr.)?

Ønskes der tolk til samtalen? Nej Ja – hvilket sprog?

Må der indhentes oplysninger om opholdsgrundlag hos myndighederne? Nej Ja

Dato

Underskrift

Vejledning til oplysningsskema

I henhold til lov nr. 353 af 2. juni 1999 har udlændinge mulighed for at modtage støtte, hvis de forlader Danmark for at tage varigt ophold i deres hjemland eller tidligere opholdsland.

Loven gælder for flygtninge m.v., familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v., andre familiesammenførte udlændinge, jf. stk. 2-4, og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab.

Dansk Flygtningehjælp står for rådgivning af personer, som overvejer at vende tilbage til hjemland eller tidligere opholdsland.

Dette oplysningsskema er kun til brug for Dansk Flygtningehjælp. På baggrund af skemaet indkalder og forbereder vi os til samtale/rådgivning med den person, der overvejer at repatriere.

At skrive under på dette skema har ingen bindende betydning hverken for ansøger eller sagsbehandler. Dansk Flygtningehjælp har brug for at have en kontaktperson i bopælskommunen, idet behandlingen af ansøgning om økonomisk støtte ved tilbagevenden til hjemland eller tidligere opholdsland påhviler bopælskommunen.

Hent oplysningsskemaet fra vores hjemmeside og gem det på din harddisk. Når du har udfyldt skemaet, kan du vedhæfte det som en 'attachment' til en e-mail.

Send mailen til repatrieringsrådgiverne i Dansk Flygtningehjælp på atvendehjem@drc.dk.

Skemaet kan også printes ud og sendes som almindelig post.

Yderligere spørgsmål kan rettes til Dansk Flygtningehjælp på telefon 33 73 50 00 eller via e-mail til atvendehjem@drc.dk.